

Mariniho proces
- **chronologie a sborník dokumentů**

www.jaime.cz
Praha 2008

Obsah:

I. Nová inkvizice – historie groteskního monstrprocesu proti italským anarchistům

II. Mariniho proces – sborník dokumentů

1) Úvod

2) Shrnutí Mariniho procesu a souvisejících událostí

3) Dokumenty, vztahující se k zatčení a soudu čtyř anarchistů, obviněných z bankovních loupeží

- O účtě k zákonům
- Žádný akt vzpoury není marný
- Prohlášení uvězněných anarchistů
- K těm, kteří nemají názor

4) Dokumenty, vztahující se k Mariniho vyšetřování

- Vykonstruovaný proces
- Vinni solidaritou - Další policejní konstrukce a razie proti anarchistům
- Statečným mužům a ženám
- Proti nové inkvizici
- Všude
- Nekontrolovatelní
- Pokání je na prodej na bazaru justice
- Dopis od Guido Mantelliho a Roberty Nano

5) Dokumenty o souvisejících událostech

- Prohlášení o útoku na italský vicekonzulát v Malaze, Španělsko
- Silvanovo prohlášení z Bussolena
- Soledad je mrtvá - Žádné obřady prosím
- Prohlášení
- Za svět bez šakalů

6) Represivní strategie

7) Revoluční solidarita - výzva

Nová inkvizice – historie groteskního monstrprocesu proti italským anarchistům

Následuje přehled série událostí, vedoucích k tomu, co později vešlo ve známost jako “Mariniho proces”. Text v žádném případě nezahrnuje všechny povstalecké činy nebo reakce represivních složek, týkající se anarchistů a povstalců v Itálii v daném období.

Některé události, připisované anarchistům, se odehrály v letech předcházejících roku 1994. Byly posléze vloženy do “teorie” vykonstruované organizace ORAI (Revoluční povstalecká anarchistická organizace), tak drahé prokurátorovi Antoniovu Marinimu, který věnoval mnoho let a značné úsilí, aby dosáhl toho, že obžalovaní soudruzi stráví za mřížemi stovky let. Na základě zde prezentovaných skutečností si můžete udělat vlastní názor.

Víme, že žádný výběr faktů není objektivní a někteří nemusí souhlasit s tím, co jsme se rozhodli zařadit do našeho seznamu. Nicméně, ten není konečný a může být kdykoli doplněn. Nepovažujeme se za “historické autory” nebo nositele pravdy. Pokládáme ale za důležité pro anarchisty a všechny, kteří stále přemýšlejí o skutečnostech, aby mohli mít přístup k tomuto materiálu a spatřili, jak se vyvíjejí represivní strategie moci a jaká je základna pro aktivní solidaritu se zapojenými soudruhy.

Je nicméně zřetelné, že soudci nemohou být rozdělováni na „dobré“ a „špatné“, stejně jako neexistují „dobré“ a „špatné“ zákony. Celý justiční systém je jedním z největších podvodů pod sluncem. Miliony lidských životů jsou přikovány k otroctví práce a poslušnosti ve jménu zákona, který, jak je nim sdělováno, respektuje jejich individualitu a svobodu.

Stát vždy najde ochotné služebníky, pracující dnem a nocí, aby zlikvidovali neposlušné, nepodrobené, ty, kteří odmítají vykořisťování, berou špatné drogy, mají špatnou národnost atd. Někteří z těchto služebníků pracují podle litery zákona, jiní si pravidla přizpůsobují, ale výsledek je stále stejný: udržet fungování kapitálu a bránit skutečného a jediného teroristu: Stát.

Chronologie

Září 1994

19. 9. - Anarchisté Antonio Budini, Jean Weir, Carlo Tesseri, Christos Stratigopoulous a Eva Tziutzia jsou zatčeni nedaleko Rovereta po ozbrojeném přepadení Zemědělské banky v Serravalle v Trentinu, Itálie.

- Razie v domě Antonia Budiniho v Miláně.

20. 9. - Tisk a místní televize v oblasti Rovereto/Trento popouští uzdu hysterickým fantaziím, odsuzujícím mezinárodní zločinecké organizace, napojení na Rudé Brigády, teroristické gangy apod. a obviňuje soudruhy, že jsou odpovědní za další loupežná přepadení v oblasti.

- Jednotliví anarchisté z Rovereta okamžitě odsuzují viditelný záměr policie a tisku vybudovat falešné obvinění a šíří v oblasti letáky a plakáty.

- Soudruzi v mnoha městech po celé Itálii rovněž projevují prostřednictvím různých iniciativ bezpodmínečnou solidaritu s uvězněnými anarchisty.

- Mezitím Fronte della Gioventù (fašistická organizace mládeže) sbírá podpisy, požadující policejní uzavření samosprávného centra Clinamen a v noci zapaluje hlavní vchod.

30. 9. - narychlo uspořádaný soud s pěti anarchisty se odehrává u roveretského městského soudu. Galerie pro veřejnost je plná, desítky soudruhů dorazily z celé země, aby projevily podporu. Fotografové a televizní kamery jsou vykázáni ze síně. Soud končí třemi pětiletými rozsudky (Antonio, Christos, Jean), jedním šestiletým (Carlo, protože se nejedná o jeho první odsouzení za loupež) a Eva je zproštěna obvinění.

- muži jsou přesunuti do vězení v Trentu, kde proti nim bylo zahájeno trestní stíhání v souvislosti s dvěma nevyřešenými loupežemi v Ravině, Trento.

- uvěznění anarchisté vydávají prohlášení

- Jean je přesunuta do vězení Vicenza v regionu Veneto.

- Čtyřicet skupin vydává společný plakát, který je šířen v mnoha městech a vesnicích.

Říjen 1994

- Rekognice v Trentu pro Antonia, Carla, Jean a Christose. Svědci je vidí v poutech a ostatně již znají jejich tváře z mnoha fotografií, publikovaných na titulních stránkách místních novin, z televize apod.

Listopad 1994

- V Neapoli je anarchistka předvolána do kasáren carabinieri a vyslýchána ohledně přítomnosti na soudě v Roveretu. Je držena řadu hodin, odmítá odpovídat na otázky a prohlašuje, že anarchisté vyjadřují solidaritu dalším anarchistům, aniž by je museli znát osobně.

- Jsou vznesena obvinění proti Antoniovì, Carlovì, Christosovi a Jean z dvou loupeží, provedených v nedávné době v Ravině, Trento.

- Anarchisté, vylepující celostátně šířený plakát „Fuori legge, fuori del gregge“, jsou zadrženi a dopraveni na policejní stanici v Roveretu. Tisk se znovu chápá příležitosti, rozebírá loupeže a popisuje anarchisty, zadržené oné noci, jako „extrémně nebezpečné“.

- Anarchisté jsou zadrženi na policejní stanici v Cuneo poté, co byli dopadeni při vylepování celostátního plakátu. Každému je udělena pokuta 600.000 lir.

Prosinec 1994

4. 12. - V Mnichově se koná „Panzerknacker“ benefiční párty, vyjadřující solidaritu s uvězněnými soudruhy.

14. 12. - Policejní razie s odůvodněním „pátrání po dokumentaci, týkající se páchání ozbrojených loupeží“ v domě, kde je vydáván a tištěn anarchistický týdeník „Canenero“.

19. 12. - Policejní razie na čtyřech adresách v Miláně, včetně Anarchist Laboratory na via De Amicis. Další razie v Aostě.

24. 12. - Turín – celonoční Robery Rave, benefiční párty na podporu soudruhů.

Leden 1995

1. 1. - Autobus plný anarchistů se objevuje před věznicí ve Vicenze, sousedící s americkou vojenskou základnou a oslavuje příchod Nového roku světlicemi a raketami. Půl hodiny je obloha osvětlena a smrtící ticho vězení je prolomeno všemi vězni, kteří křičí, zpívají a rachotí kovovým nádobím o mříže po dobu dvaceti minut. Noční návštěvníci se rozplynou ve tmě poté, co ozdobí zdi barevnými bombami a zanechají po sobě transparent „Svobodu pro Jean. Zapálit všechna vězení!“

- Celostátně je šířena brožura „Ruce vzhůru“.

14.1. - Veronský soud nařizuje konfiskaci devátého čísla anarchistického týdeníku Canenero od Jean, protože krátký článek, popisující zmíněnou oslavu Nového roku, „by mohl představovat nebezpečí pro vnitřní bezpečnost vězení“. Policejní vrtulník je permanentně zaparkován hned vedle vycházkového dvora pro vězeňkyně.

20. 1. - Jean přemístěna do vězení Opera nedaleko Milána.

30. 1. - Prokurátor v Roveretu se odvolává proti zářijovým rozsudkům, které pokládá za nízké a žádá opětovné projednání.

Únor 1995

28. 2. - Čtyři razie v Římě v domovech anarchistů a prostorách Anarchismo Editions. Jedna razie v Trentu. Pět razií v Roveretu v domovech anarchistů a centru Clinamen, „v rámci pátrání po Alfredu Bonannovi“, který vydával časopis Canenero v domě, ve kterém byla provedena razie na konci minulého roku.

Březen 1995

6. 3. - Další policejní razie v Trentu.

Duben 1995

19. 4. - Předběžná slyšení u soudu v Trentu soudu v souvislosti se dvěma červnovými loupežemi, z nichž jsou obviněni Carlo, Christos, Antonio a Jean. Určeno datum zahájení procesu na 13. října 1995 v Trentu.

Květen 1995

30. 5. - Asi 30 anarchistů odpaluje světlice a rakety před vězením v Trentu v solidaritě se soudruhy, kteří jsou zde uvězněni. Dvacet osm jich je zadrženo a čtyřem zakázán pobyt v oblasti.

Červen 1995

1. 6. - Odvolací soud v souvislosti se zářijovými rozsudky v Trentu. Všechny rozsudky

zmírněny o 1 rok a 8 měsíců. Soudci nicméně vyrovnávají skóre a odsuzují také Evu na 3 roky a 8 měsíců. Desítky anarchistů zaplňují soudní budovu a přilehlé budovy. Dochází ke srážkám s policií.

Ríjen 1995

13. 10. - U soudu v Trentu začíná proces proti čtyřem anarchistům. Účastní se ho mnoho soudruhů. Nové slyšení je odloženo na 14. listopadu.

Listopad 1995

14. 11. - U slyšení v soudu v Trentu se objevuje mnoho anarchistů z celé Itálie. Další jednání je odročeno na 12. prosince.

16. 11. - Po celé Itálii se odehrává obrovská policejní operace včetně Sicílie a Sardinie. Stovky maskovaných členů speciálních jednotek carabinieri, ozbrojených automatickými zbraněmi, nad ránem přepadají asi 60 anarchistů na základě příkazu, vydaného prokurátorem Antonio Marinim. Jsou informováni o probíhajícím vyšetřování ve vztahu k trestným činům zločinného spolčení, podvracení státu, útoku na veřejné budovy, spoluúčasti na loupeži, držení zbraní a výbušnin a spoluúčasti na vraždě.

17. 11. - Trento, Opera atd. - razie vězeňské stráže v celách odsouzených anarchistů.
- po celé Itálii je anarchisty vytištěn a vylepen plakát, odsuzující Mariniho.

Prosinec 1995

12. 12. - Čtyři obvinění anarchisté jsou převezeni k soudu. Z celé Itálie přijíždí mnoho soudruhů projevit solidaritu. Jednání je znovu odročeno, tentokrát na leden 1996.

1996

Leden 1996

3. 1. - Tiskové prohlášení prokurátora Mariniho se objevuje ve všech celostátních denících a prezentuje vyšetřované anarchisty jako únosce a teroristy a oznamuje existenci tajemné „pentita“ (utajené svědkyně).

9. 1. - Trento – Konečně začíná proces. Soudu je prezentován dokument, výpověď Mojdeh Namsetchi, Carlovy přítelkyně, se kterou nebyl v kontaktu již dlouhou dobu. Nyní je jasné proč, již několik měsíců spolupracuje s úřadem římské prokuratury. Z bezpečnostních důvodů bude vypovídat přes kabelový kamerový okruh v souladu se zákonem, schváleným před několika dny. Líčení je tedy odročeno na 16. ledna, aby mohlo být připraveno nezbytné vybavení.

16. 1. - Místa pro veřejnost u trentskeho soudu jsou zaplněna anarchisty. Mnoho z nich, kteří se nedostali dovnitř, demonstruje venku. K všeobecnému překvapení a pobavení se „pentita“ sama obviňuje z jedné z projednávaných loupeží, kterou provedla společně s obviněnými anarchisty. Následně obviňuje tři další soudruhy. Na otázky odpovídá ve smyslu, že nikdy neměla nic společného s anarchismem a loupeže prováděla „z lásky“.

25. 1. - Redakce bolševických novin Il Manifesto jsou okupovány anarchisty, protestujícími proti nekritickému přetiskování policejních zpráv.

31. 1. - Trento – konečné líčení soudu s anarchisty, již vězněnými za loupeže a nyní obviněnými rovněž z toho, že náleží k „Organizaci“. Policisté útočí obušky na anarchisty, kteří přišli vyjádřit svoji solidaritu do soudní budovy. V deset hodin večer, po dvouhodinovém rozmýšlení, do síně vtrhnou policejní zásahové jednotky s obušky. Objevují se soudci a odsuzují Jean, Antonia a Christose na 6 let, Carla na 7 let.

Únor 1996

23. 2. - Řím – Pumový útok na velitelství vojenského letectva způsobuje škody za miliony lir.

Březen 1996

7. 3. - Florencie – útok proti kasárnám Eurofor. Tyto dvě akce jsou věnovány Marinimu a označeny nápisem „Ať žije anarchie“.

21. 3. - Cagliari – útok na volební místnost na radnici. Provedeny razie v domovech mnoha sardinských anarchistů a independistů.

Září 1996

15. 9. - Christos Stratigopoulous zahajuje hladovku ve věznici v Novaře.

17. 9. - Řím, Katánie, Florencie, Rovereto, Turín, Milán apod. - Vyšetřující soudce Claudio D'Angelo na žádosti prokurátorů Antonia Mariniho a Franca Ionta podepisuje 29 zatykačů na anarchisty. Dvanáct jich je zatčeno, devět se již nachází ve vězení, další unikají zatčení a někteří

jsou později dopadeni. Společně s dalšími 39 osobami jsou obviněni z členství v „ozbrojené tajné organizaci“ stejně jako ze zločinného spolčení, vraždy, loupeže, pumových útoků, únosů apod. Marini pořádá nadšenou tiskovou konferenci, aby veřejnost informoval o rozbití nebezpečného gangu anarchistických zločinců. Zmiňuje dokonce jeho jméno, ORAI a osobu vůdce – Alfredo Maria Bonanno.

- Salvatore Gugliara, jeden ze zatčených soudruhů, okamžitě zahajuje hladovku ve věznici Rebibbia. Končí jí 27. 9.

- Anarchisté tisknou 25.000 kusů brožury „Jakýmikoli prostředky“ a šíří je po celé Itálii.

24. 9. - Je šířen celostátní plakát proti represím

Říjen 1996

2. 10. - Policie zadrží čtyři anarchisty z Applequince Records z Viterba, obviní je z „podvratného spolčení ve spolupráci s neznámými osobami“. Zabaveny nahrávky, letáky, časopisy, spreje s barvou a videokazety.

10. 10. - Tři mladí lidé zadrženi policií v Teramu, když vylepují plakát „Nekontrolovatelní“. Držení a vyslýchání. Novinové titulky, hovořící o nebezpečných anarchistech.

14. 10. - Salvatore Gugliera obnovuje hladovku. Kvůli zdravotnímu stavu je později převeden do domácího vězení. Giuseppina Riccobono a Tiziano Andreotti mezitím rovněž zahajují hladovku.

- Řím – Christina Lo Forte, Salvatore Gugliera a Apollonia Fortimiglia jsou převedeni do domácího vězení (proces Marini). Francesco Berlemmi a Stefano Moreale jsou propuštěni.

23. 10. - Giuseppina Riccobono zahajuje hladovku ve vězení Rebibbia.

- Mnoho anarchistů je zadrženo a vyslýcháno poté, co dvě skupiny soudruhů rozdávají letáky před kasárnami carabinieri. Další je zadržen poté, co rozvinul transparent „Marini je terorista“ v centru města.

24. 10. - Graffiti umělec, který se vyjádřil o Marinim, je zbit policistou mimo službu.

- Verona – Neznámí lidé zakrývají všechny obrazy a sochy na výstavě, uspořádané radnicí a různými firmami v paláci Gran Guardia. Na zdi rovněž nasprejují nápisy, vyjadřující solidaritu s uvězněnými anarchisty. Výstava je zrušena.

30. 10. - Vydáno prohlášení, podepsané devíti uvězněnými anarchisty.

Listopad 1996

2. - 3. 11. - „Masakr bankomatů“ - to byl titulek v místních novinách, přinášejících zprávy o incidentech minulé noci v Trentu a okolí širokém 150 kilometrů, kde bylo více než 100 bankomatů vyřazeno z provozu. Vyhodnocení kamerového záznamu nepomohlo identifikovat pachatele, kteří byli všichni maskovaní. Uvádí se, že použili jednoduchý systém: sloty na platební karty byly zacpány směsí silikonu a železných pilin. Hmotná škoda byla odhadnuta na jeden bilion lir (více než dva miliony dolarů), bez započítání škod, vzniklých neaktivitou bankomatů. „Masakr“ se odehrál několik dní před soudem s anarchisty, obviněnými z přepadení banky.

5. 11. - Verona – dva squaty přepadeny carabinieri, „pátrajícími po anarchistech“.

6. 11. - Carabinieri přepadají domov Italina Rossi, redaktora anarchistického týdeníku Umanita nova, náležejícímu Italské anarchistické federaci. Pátrají po zbraních, spojených s útokem na sloupy vedení vysokého napětí v Toskánsku.

- Rázie v La Spezia a Sarzana, v rámci pátrání po materiálu „útočících na pořádkové síly“. Zabaveny časopisy (včetně Canenera) a punkové ziny, stejně jako písemnosti a dopisy z vězení.

7. 11. - Odvolací soud v Trentu se čtyřmi anarchisty, obviněnými z bankovních přepadení v Ravina. Přítomno asi 100 soudruhů. Po deseti hodinách soud odročuje líčení na 13. prosince, aby vyslechl „pentitu“ Mojdeh Namsetchi a Marescialla Fariniho (důstojníka Carabinieri, který ji „přesvědčil“, aby spolupracovala).

12. 11. - Salvatore Gugliera je přemístěn do domácího vězení. Vyhlášení rozsudku za loupeže odsunuto na 13. prosince.

14. 11. - Řím – Giuseppina Riccobono, která 23. října zahájila hladovku, je přemístěna do domácího vězení, ale je jí zakázáno s kýmikoli komunikovat.

- Eduardo Massari je propuštěn z vězení po 1 roce a 8 měsících za držení výbušnin.

22. 11. - Turín – CDA (Anarchistický obranný výbor) zaslal otevřený dopis všem uvězněným soudruhům.

29. 11. - Otevřený dopis Anarchistického obranného výboru: Giuseppina Riccobono, Cristina Lo Forte, Salvatore Gugliara a Apollonia Cortimiglia jsou v domácím vězení. Francesco Berlemmi a Stefano Moreale byli propuštěni. Stále ve vězení jsou: Antonio Budini, Carlo Tesseri, Christos Stratigopulos, Jean Weir, Garagin Gregorian, Emma Sassosi, Antonio Gizzo, Horst Fantazzini, Alfredo Bonanno, Orlando Campo, Francesco Porcu, Tiziano Andreozzi, Paolo Ruberto, Marco Camenisch.

Prosinec 1996

4. 12. - Malaga, Španělsko – tři maskovaní ozbrojenci vpadli do italského vicekonzulátu. Donutí konzula, aby napsal prohlášení „proti soudcům a zákonu a na podporu italských vězňů“. „Svobodná srdce“ pak prohledají archiv konzulátu, přetnou telefonní vedení a posprejují zdi, než opustí budovu, ale předtím ještě sebou vezmou pasy, kolky a peníze.

7. 12. - Hrstka squaterů se vyšplhá na středu Palazzo Reale v centru Turína. Rozvinou vlajky, umístí loutku, rozvěsí transparenty a rozhodí letáky, nadepsané „Anarchisté mají křídla“. Tímto způsobem upozorňují na předběžné slyšení v případě podivného vyšetřování prokurátorů Mariniho a Ionty.

10. 12. - Stanoveno datum předběžného řízení v Římě, kde má vyšetřovací soudce rozhodnout, jestli obžalovat 60 anarchistů, obviněných z členství v tajné organizaci. Odloženo na 16. a posléze 24. ledna.

- Řím – šok pro lidi dojíždějící do práce v rámci každodenního utrpení v den, určený pro předběžné líčení, poté, co 100 dveří 27 stanic metra musí být násilím otevřeno poté, co byly v noci zablokovány pomocí ocelových pilin a silikonu a byly zavařeny.

- Florencie – prokuraturu navštěvuje asi 30 vlivných občanů – podnikatelů, místních politiků, radních, novinářů, univerzitních profesorů apod. nervózních po probdělé noci poté, co obdrželi předvolání, podepsané prokurátorem Marinim, aby se okamžitě dostavili na prokuraturu. Úřad prokurátora prohlašuje že se jednalo o zdařilé padělky, umístěné do stovek poštovních schránek.

13. 12. - Líčení odvolacího soudu proti čtyřem anarchistům v Trentu. Mluvčí carabinieri prohlašuje ohledně Marescialla Fariniho, důstojníka, odpovědného za „přiznání“ spolupracující svědkyně po návštěvě v nočním klubu, kde pracovala a která byla prohlášena na korunního svědka procesu, že Farini se nebude moci dostavit, protože je na šestiměsíční „nemocenské“ kvůli „střelnému poranění, které utrpěl během výkonu služby“. Nikdo mu tedy nebude moci klást nepříjemné otázky kvůli tomu, jak se mu podařilo setkat se s touto dívkou.

Na uzavřeném líčení soudu probíhá křížový výslech Mojdeh Namsetchi. Všichni soudruzi jsou vyhozeni ze síně a svědkyně je umístěna za speciální zástěnu, hlídanou čtyřmi členy speciální jednotky carabinieri. Dokonce ani po tak dlouhé době ve státem financovaném úkrytu se nenaučila správně svoji roli hlavní svědkyně. Její výslech byla znovu černá komedie, která prokurátora udivila. Po řadě odpovědí typu „Nevím“ nebo „Nemohu si vzpomenout“ se zapletla to protichůdných výpovědí ještě hlouběji než předtím. Soudní síň opustila v pláči, sama a zoufalá. Zaměstnanec dotyčné banky nepotvrdil její výpověď a popsal ženskou lupičku naprosto odlišně. Všichni jsou odsouzeni ke dvěma letům vězení a odůvodnění rozsudku není známo po celý měsíc.

16. 12. - Zaměstnanci odvolacího soudu v Bologni před budovou během příchodu do práce zírali na graffiti „Marini a Ionta jsou teoretisté“ a „Svobodu pro všechny“ a A v kroužku. Někteří jednotlivci zablokovali bránu do soudní budovy pomocí silikonu a hřebíků, což si vyžádali nasazení požárníků. Předběžné líčení pro Mariniho proces je odloženo na 16. ledna 1997.

18. 12. - Bologna – kasační soud ruší rozsudky nižšího odvolacího soudu v případě únosu Silocchi. Obvinění Gregorian Garagin, Orlando Campo a Francesco Porcu jsou všichni vyšetřováni Marinim. Soud třetí úrovně následně znovu ruší rozhodnutí kasačního soudu a rozhoduje, že líčení musí být obnoveno. Další soud se tedy bude konat u odvolacího soudu v Bologni.

- Cordoba, Španělsko – Čtyři soudruzi, dva z nichž jsou italské anarchisté Michele Pontolillo a Giovanni Barcia, jsou zatčeni po loupežném přepadení, které končí přestřelkou, v níž jsou zabity dvě policistky.

28. 12. - v Turíně vychází Bulletin CDA.

Leden 1997

1. 1. - Aosta – žhářský útok proti soudu, pobočkám bank a Alpine klubu. Dopis původců

podepsán A v kroužku: „Aosta, 2. 1. 97 – ve Španělsku stejně jako v Itálii: svobodu pro naše soudruhy“.

10. 1. - CDA zařizuje právníky, kteří budou kontaktovat zadržené ve Španělsku.

16. 1. - Řím – v soudní síni v podzemním bunkru ve vězení Rebibbia je znovu odloženo předběžné líčení v procesu Marini. Prokurátor žádá o vydání dvou anarchistů, zatčených ve Španělsku.

20. 1. - Předběžné líčení pro Mariniho proces bylo posunuto na 19., 20., 22. a 24. března 1997.

Únor 1997

12. 2. - Marseilles, Francie – Salvatore Condro je zatčen na základě mezinárodního zatykače. Je obviněn z pumového útoku za automobil v Římě v roce 1989 a z členství v „ozbrojené organizaci ORAI“.

21. 2. - Řím – podána žádost na odvolací soud o propuštění Paola Ruberta a Appollonie Cortimiglia.

28. 2. - Vydán bulletin Anarchistického obranného výboru

Březen 1997

14. 3. - Anarchista Massimo Passmani, je zatčen v Paříži a obviněn z toho že je „pokladníkem Organizace“ poté, co zaslal několik šeků uvězněným anarchistům s výnosem různých benefitů v anarchistických squatech. Marini žádá o jeho vydání, ale to bylo zamítnuto.

15. 3. - Bologna – Demonstranti, kteří přemění shromáždění v nepokoje, během nichž se vyvlastňuje, jsou odsouzeni k domácímu vězení. Policejní zprávy, věrně předávané tiskem, hovoří o „tajné organizaci“.

- Foggia – anarchističtí squateři, „vinni“ vylepováním plakátů proti Marinimu, jsou odsouzeni k domácímu vězení.

19. 3. - Předběžné slyšení v Mariniho procesu je znovu odloženo na 6., 8. a 10. května.

Duben 1997

16. 4. - Zprávy o dvou italských anarchistech, zadržených ve Francii, Francouzští soudci je pravděpodobně nevydají.

- Na začátku měsíce je osm lidí v samosprávném squatovaném sociálním centru ve Florencii osm soudruhů zbito a uvězněno během benefičního koncertu pro souzené anarchisty. Výsledek večera: osm zatčených, několik zraněných po celonoční bitvě. Všichni propuštěni dva dny poté, ale musí se každý týden hlásit na policejní stanici.

25. 4. - Miláno – Puma exploduje před radnicí Palazzo Marino, rozbíjí okna a poškozují hlavní síň. K odpovědnosti se přihlašuje Azione Rivoluzionaria Anarchica (Anarchistická revoluční akce). Justice a tisk jsou v deliriu, viníci budou obviněni z pokusu vraždy.

- Tisk přináší nezřetelnou fotografii z CCTV kamery před budovou Radio Popolare (bolševické rádio) v Miláně, kde „zaměstnankyně pošty“ vhadzuje do schránky dopis, hlásící se k útoku. Odměna 10 milionů lir je nabídnuta tomu, kdo identifikuje ženu na fotografii.

Květen 1997

13. 5. - Řím – předběžné slyšení znovu posunuto, tentokrát na 1., 2., 15. a 17. července, aby Marini mohl shromáždit více důkazů a dokumentů, včetně materiálů z webových stránek, používaných „teroristy“! Soudce se zdá velice rozhořčen veřejným šířením zpráv a novinek na internetu.

Červen 1997

12. 6. - Rázie ve Florencii a Turíně, nařízené prokurátorem Alessandro Crinim z Florencie kvůli zločinnému spolčení a vyzývání ke spáchání zločinu. V Pescaře 4 lidí vyšetřování Marinim kvůli podvratnému spolčování.

20. 6. - Miláno – anarchistka Patrizia Cadeddu je zatčena a obviněna z toho, že je osobou, která doručila, dopis, hlásící se k odpovědnosti za pumový útok proti Pallazo Marino minulý měsíc. Byla „identifikována“ z rozmazaného záběru z CCTV kamery dvěma kolegy z práce. Mezitím obsazený prostor Laboratorio Anarchico je přepaden, vyklizen a zazděn.

- Stejného dne se odehrává desítka razií v Turíně, Miláně, Benátkách, Veroně, Bordighera, San Remo a Cagliari.

25. 6. - Paříž – na prokuratuře se koná slyšení v případě vydání Massima Passamaniho, obviněného v Mariniho procesu.

Červenec 1997

1. 7. - Marini znovu otevírá vyšetřování.

2. 7. - Předběžné líčení v Mariniho procesu začíná v Římě a bude pokračovat do 12. července.

10. 7. - Turín – Radio Blackout, svobodné rádio ve městě, obdrží čtrnáctistránkový dokument, pocházející od ROS, speciálního oddělení carabinieri, popisující posledních 20 let vyšetřování a falšování proti anarchistům ze strany carabinieri a justice a nastiňující zmanipulování „klíčové svědkyně“, „pentity“ Modjeh Namsetchi. V tuto dobu již jsou vyšetřovací metody carabinieri zpochybňovány v tisku poté, co byly odkryty ilegální aktivity nařízení a prováděné vysokými policejními důstojníky (včetně obchodu s drogami a falešných důkazů, podaných policejními informátory). Zpráva o italském anarchismu, anonymně zasláná Radiu Blackout je označena „pouze pro vnitřní použití“ a potvrzuje, že nezákonné praktiky byly použity rovněž pro sbírání důkazů proti anarchistům.

18. 7. - Řím – Výsledek předběžného líčení proti anarchistům: budou formálně obžalováni z terorismu a podvratné činnosti. Soud začne 20. října 1997 v Římě.

25. 7. - Turín – Radio Blackout je přepadené carabinieri. Povolení k domovní prohlídce je podepsáno Marini, Iontou a De Crescenzem. Cílem razie je shromáždit informace o dokumentu, anonymně zaslánému rádiu před několika dny.

Srpen 1997

4. 8. - Turín – Radio Blackout znovu šikanováno. Speciální jednotka přichází s povolením, podepsaným Marini a Iontou a zabavuje inkoustovou tiskárnu a obviňuje rádiu, že podvrhlo dokument. Razie byla vedena jedním ze signatářů dokumentu.

27. 8. - Turín – vychází bulletin Anarchistického obranného výboru a shrnuje současnou situaci uvězněných anarchistů v Itálii jak v případě Mariniho procesu, tak dalších vyšetřování.

Říjen 1997

19. 10. - Athény, Řecko – Puma exploduje před italským velvyslanectvím a jsou rozhozeny letáky, vyjadřující solidaritu s italskými anarchisty, kteří mají být příštího dne souzeni.

20. 10. - První slyšení Mariniho procesu, věnované hlavně administrativním otázkám. Příští líčení stanoveno na 1. prosince. Dokument ROS, který dokazuje existenci spiknutí proti anarchistům, je prohlášen za falešný a odmítnut.

21. 10. - Zprávy o mezinárodních událostech na podporu italských anarchistů.

25. 10. - Řím – Emma Sassosi a Alfredo Bonanno jsou propuštěni z vězení Rebibbia kvůli „formálnímu pochybení“, protože společně se všemi dalšími anarchisty, zatčenými Marini a Iontou, byli drženi ve vazbě nezákonně a do pěti dnů po zatčení nebyli vyslechnuti vyšetřujícím soudcem D'Angelem.

26. 10. - Nevybuchlá puma nalezena v kufříku před budovou ministerstva spravedlnosti. K odpovědnosti se nikdo nepřihlásil. Tisk znovu hovoří o „ozbrojené organizaci“, vynalezené Marini.

Listopad 1997

2. 11. - Guido Mantelli a Roberta Nano, dva hledaní anarchisté, obviňovaní Marini z podvratného spolčování, zveřejňují otevřený dopis.

Prosinec 1997

1. 12. - Řím – druhé stání soudu se koná ve speciální soudní síni v bunkru pod Piazzale Clodio. Antonio Gizzo, jeden z uvězněných anarchistů, je propuštěn do domácího vězení kvůli formálním pochybením.

- Dokument ROS je vytištěn a široce distribuován.

8. 12. - Cordoba, Španělsko – první předběžné slyšení pro čtyři anarchisty, zatčené po nezdařené loupeži.

9. 12. - Pescara – Zatčen anarchist a odsouzen na šest měsíců za urážku policejního důstojníka.

10. 12. - Paříž – Demonstrace na podporu Massima Passamaniho, zatčeného v Paříži v květnu. Soudci mají rozhodnout jestli bude vydán do Itálie nebo nikoli.

13. 12. - Soud s Patrizií Cadeddu, zatčenou po výbuchu pumy v Miláně, je stanoven na 16. února.

19. 12. - Národní úřadovna pro italský turismus v Paříži je okupována v protestu proti věznění Massima Passamaniho, obviněného ze členství v Mariniho vymyšlené organizaci.

Leden 1998

9. 1. - Má se znovu otevírat případ Silocchi.

13. 1. - Druhé líčení Mariniho procesu. Obhájci žádají propuštění všech vězněných. Rozsudek je očekáván během několika dnů.

18. 1. - Turín – další razie na Radio Blackout. Je zabaven počítač, tiskárna a desítky CD-ROM.

28. 1. - Amsterdam – je zatčen italský anarchista, obviněný v Mariniho procesu.

Únor 1998

3. 2. - Turín – je rozpuštěn CDA, Anarchistický obranný výbor.

4. 2. - Paříž – Massimo Passamani je propouštěn z vězení, kde byl držen několik měsíců.

8. 2. - Řím – vydány zprávy o dosavadním líčení (z 26. 1. a 2. 2.) od Tactical Media Crew.

9. 2. - Řím – začíná líčení v Mariniho procesu.

16. 2. - Miláno – soud s Patrizií Cadeddu.

- Řím – líčení v Mariniho procesu

23. 2. - líčení v Mariniho procesu

Březen 1998

6. - 7. 3. - pouliční bouře a boje v Turíně poté, co byly tři squaty přepadeny a dva vyklizeny a zdevastovány. Tři lidé jsou uvězněni. Radio Blackout podává zpravodajství.

9. 3. - Turín – El Paso obviňován ze schvalování trestného činu poté, co soudruzi šířili leták, vyjadřující solidaritu s účastníky pouličních bouří.

14. 3. - Turín – demonstrace a šíření letáků.

- Zprávy o tom, že anarchisté ze Španělska byli zahrnuti do Mariniho vyšetřování.

16. 3. - Turín – další zatčení a policejní násilí. Dva další lidé jsou ve vězení.

17. 3. - Turín – blokády ulic a další shromáždění za osvobození uvězněných lidí.

20. 3. - Řím – vydána zpráva o Mariniho procesu.

28. 3. - Edoardo Massari (Baleno), starý 34 let, byl nalezen oběšený v cele věznice Le Vallette v Turíně. Byl obviněn z příslušenství k „tajné ozbrojené organizaci“ a „držení výbušnin“ společně se soudruhy Marií Soledad Rosas a Silvanem Pelissero ve vztahu k sabotážním aktům ve Val de Susa proti projektu vysokorychlostní železnice, proti které se staví většina místních obyvatel.

29. 3. - Maria a Soledad zahajují hladovku.

Duben 1998

3. 4. - Srážky mezi squatery a novináři na Balenově pohřbu.

4. 4. - Turín – celostátní demonstrace reagující na smrt Edoarda Massariho ve vězení.

5. 4. - El Paso vydává komentáře o střetu anarchistů a novinářů.

8. 4. - Turín – další komentáře El Pasa o článku plném lživých prohlášení, který se objevil v deníku La Repubblica.

9. 4. - Řím – vydána zpráva o Mariniho procesu.

13. 4. - Turín – Radio Blackout vydává prohlášení „Proč nekomunikujeme s profesionálními novináři“.

14. 4. - Turín – Krátká poznámka El Pasa o „krutém zacházení“, kterého se anarchistům a myšlence osobní svobody neustále dostává od novinářů.

17. 4. - Turín – anarchista je zatčen a po dalších dvou je vyhlášeno pátrání kvůli tomu, že zbili několik novinářů na pohřbu Edoarda Massariho před dvěma týdny.

19. 4. - Turín – Papež přijíždí do Turína. Policie zakazuje protidemonstraci, pořádanou squatery.

22. 4. - Turín – Silvano Pelissero je převezen do věznice s nejvyšším stupněm bezpečnosti do Novary, aby bylo zabráněno solidárním demonstracím, plánovaným před věznicemi v Cuneo a Turíně.

24. 4. - Turín – Luca Bertola, anarchista, zatčený za zbití novináře Daniele Genca, je umístěn do domácího vězení.

26. 4. - Ivrea – Třináct lidí odsouzeno za účast na demonstraci na podporu Edoarda Massariho.

27. 4. - Silvano – fašisté nás mají rádi – komentář v El Pasu o nedávných útocích tisku na Silvana Pelissera.

28. 4. - Turín – barevné bomby proti budovám redakcí.

Červen 1998

2. 6. - Vydána zpráva o Mariniho procesu v Římě.

15. 6. - Cordoba – Španělsko – vznesena další obvinění čtyřem anarchistům, zatčeným ve Španělsku po nezdařené bankovní loupeži.

9. 7. - Vydána zpráva o průběhu Mariniho procesu v Římě.

11. 7. - Maria Soledad Rosa nalezena mrtvá, „spáchala sebevraždu“ v domácím vězení.

14. 7. - Turín – „1+1=2, turínští kati“. Leták, podepsaný Asilo, Print, Barocchio, Alcova, La Casa, Punx a Pinerolo, Gabrio, Allblackoutribe.

14. 7. - Turín – Tři redaktori Radio Blackout byli obžalováni. Líčení stanoveno na duben 1999.

18. 7. - Novara - „Svobodu pro Silvana, svobodu pro všechny, proti systému a jeho strukturám“. Leták, šířený El Pasem na demonstraci před speciální věznicí, ve které byl držen Silvano.

20. 7. - Turín – Blokády ulic během noci. Desítky maskovaných lidí zapalují popelnice v městském centru.

28. 7. - Turín – Zahájení Silvanova soudu je stanoveno na 14. prosince 1998.

Srpen 1998

31. 7. - Turín – „Solidaritu s projektem SOTTOIPONTI“ (komunita, která hostila Sole, když byla v domácím vězení), leták od Asilo Ocupato, Cascina, El Paso, Barocchio.

Říjen 1998

13. 10. - Vydána zpráva o průběhu Mariniho procesu v Římě.

Leden 2000

21. 1. - První stání procesu proti Silvanu Pelisserovi.

22. 1. - Další stání Mariniho procesu v Římě.

31. 1. - Silvano odsouzen.

Únor 2000

17. 2. - Vydána zpráva o Mariniho procesu v Římě.

21. 2. - Třetí den závěrečného stání Mariniho procesu.

22. 2. - Další stání Mariniho procesu: Marini protahuje svoji řeč.

23. 2. - Pátý den stání, Marini končí svoji řeč.

Březen 2000

4. 3. - Vydána zpráva o průběhu Mariniho procesu.

7. 3. - Mariniho proces – první den řeči obhájců.

9. 3. - Mariniho proces: Obhájce Calia požaduje zproštění viny pro všechny obžalované.

31. 3. - Řím – proces proti 68 anarchistům, obviněným ze členství v „ORAI“, končí. Hlavní obvinění, příslušenství k vymyšlené organizaci, je zrušeno v plném rozsahu.

Únor 2002

13. 2. - Soudruzi z Radia Blackout osvobozeni v procesu ohledně interního dokumentu ROS, který podle obžaloby zfalšovali.

Únor 2003

1. 2. - Vyhlášeny rozsudky odvolacího soudu v Mariniho procesu. **Orlando Campo 10 let** (první instance 5 let), **Angela Maria Lo Vecchio 15 let** (první instance 12 let), **Francesco Porcu – doživotní vězení plus jeden den na samotce po dobu 18 měsíců** (první instance stejný rozsudek), **Gregorian Garagin 30 let plus 9 let** (první instance 30 let plus 6 let), **Rose Anne Scirocco 30 let plus 15 let** (první instance 30 let plus 10 let), **Alfredo Maria Bonanno 6 let plus 2000 Euro pokuta** (první instance 3 roky a 6 měsíců). Všichni ostatní byli osvobozeni.

Duben 2004

20. 4. - Kasační soud v Římě po jednání, trvajícím tři minuty potvrzuje rozsudky soudu nižší instance.

21. 4. - Carlo Tesseri byl přemístěn do domácího vězení.

Před-chronologie událostí, které prokurátor Marini zařadil do svého teorému:

1989

2. 2. - Bergamo: přepadení ve zlatnickém obchodě. Anarchisté Alfredo Bonanno a Pippo Scarso zatčeni.

1991

7. 5. - Ve sklepech v Římě byly nalezeny zbraně a výbušniny společně s anarchistickými publikacemi.

10. 5. - Tisková konference, kde soudce Improta prezentuje teorii, podle níž osoby odpovědné za únos a smrt M. Silocchi (manželky bohatého průmyslníka), jsou gang sardinských separatistů a anarchistů.

5. 11. - Po přestřelce je v Caraře zatčen anarchista Marco Camenisch.

1993

První soud za únos Silocchi: 6 doživotních rozsudků, včetně třech pro anarchisty a další 22 let vězení pro čtvrtého anarchistu.

1994

6.-7. 7. - Útoky na Berlusconiho obchody řetězce Standa v různých městech.

1. 7. - Trento – simultánní přepadení dvou bank.

2.

Mariniho proces – sborník dokumentů

Úvod

Ti, kteří se vědomě bouří proti panujícímu řádu, ti, kteří na něj neúnavně útočí, ať už jakkoli zanedbatelným způsobem, jsou skutečnou hrozbou pro systém nadvlády a vykořisťování. Když jsou tito jednotlivci rovněž těmi, pro které anarchie a revoluce nejsou jen prázdná slova, ale odrážejí jejich rozhodnutí postavit se určitým způsobem k životu a boji, stát poznává, že jejich vzpoura bude neustálá a musí být potlačena. Rozvíjí tedy různé represivní strategie, používá právo, policii, justiční a vězeňské systémy, aby ty, kteří se bouří, zaměstnával obranou sebe samotných.

Mariniho proces proti anarchistům v Itálii, který probíhal několik let (vyšetřování začalo bezmála před deseti lety), poskytuje konkrétní příklad tohoto mechanismu. I když specifické stránky právního řádu, které prokurátor Marini používal a specifické fungování justičního systému v Itálii nejsou přesně ty, se kterými máme co do činění zde v USA, z proběhlých událostí se můžeme naučit mnohé o obecném represivním fungování státu.

Porozumění těmto událostem nám rovněž může poskytnout základnu pro poučenější solidaritu. Solidarita s našimi soudruhy, kteří jsou souzeni, nebo se nacházejí ve vězení, je zásadní věc. Revoluční solidarita ale znamená něco jiného, než pouhou „podporu“, která se často nestává ničím více než charitativní prací, která ve skutečnosti odtahuje od revolučního boje a může dokonce vést k narušení našich vlastních zásad. Daniela Carmignani popsala revoluční solidaritu jako „Projekt, který představuje výchozí bod a podnět pro uvězněné soudruhy, kteří jsou zase výchozím bodem pro něj“. Jinými slovy, je to pokračování naší povstalecké praxe se zaměřením na útočení na specifické instituce a struktury, které způsobily, že naši soudruzi byli uvězněni. Psát vězňům, nacházet způsoby jak získat peníze, potřebné na výdaje za právní pomoc, šířit informace a tak podobně jsou všechno skvělé a nezbytné věci, ale aspektem revoluční solidarity se stávají pouze, pokud jdou součástí útočného projektu na instituce, které nás zatýkají, odsuzují a uvězňují. Revoluční solidarita tedy není věcí obrany, ale útoku.

Shrnutí Mariniho procesu a souvisejících událostí

Pokud chceme pochopit, jak se Mariniho proces vyvíjel, je nezbytné poněkud se vrátit k zatčení, které se odehrálo krátce předtím, než oficiálně začalo vyšetřování. Devatenáctého září 1994 bylo poblíž Rovereta v Itálii po ozbrojené loupeži v Zemědělské záložně zatčeno pět anarchistů: Jean Weir, Antonio Budini, Christos Stratigopoulos, Eva Tziutzia a Carlo Tesseri. Stejněho dne byla podniknuta razie v Antoniově bytě v Miláně. Místní média okamžitě zahájila očernující kampaň a hovořila o fiktivních mezinárodních zločineckých organizacích, spojení na Rudé Brigády, teroristickém gangu a tak podobně a rovněž naznačovala, že soudruzi jsou odpovědní za několik dalších nevyřešených loupeží. Jednotliví anarchisté v Roveretu okamžitě v oblasti rozšířili letáky a plakáty, odsuzující pokusy policie a tisku vykonstruovat falešná obvinění. Soudruzi po celé Itálii rovněž vyjadřovali solidaritu. Fašisté se mezitím pokusili zničit Clinamen, samosprávné místní anarchistické centrum za použití jak petic, tak žhářského útoku.

Třicátého září bylo zahájeno líčení před soudem první instance. Přijeli soudruzi z celé Itálie, aby prokázali podporu obžalovaným. Soud skončil třemi pětiletými rozsudky (Jean, Antonio, Christos) a jedním šestiletým (Carlo). Eva byla propuštěna a obžaloba proti ní stažena.

Úřady okamžitě zahájily postup proti zbylým čtyřem v souvislosti se dvěma dalšími loupežemi, ke kterým došlo minulý červenec v Ravině. Čtyři uvězněni anarchisté vydali prohlášení (viz níže), v němž se přihlásili k loupeži v Zemědělské záložně v Roveretu, ale zdůraznili, že nová obvinění jsou pokusem o vykonstruovaný proces. Obvinění z loupeží v Ravině byla formálně sdělena 4. listopadu.

Došlo k početným projevům solidarity, včetně vylepování plakátů, vydávání brožur, solidarizujících se se soudruhy, bouřlivým shromážděním před vězeními, kde byli drženi, včetně odpalování rachejtlí, sprejování graffiti a vyvěšování transparentů, volajících po osvobození soudruhů a zničení vězení a k mnoha dalším akcím.

Zároveň se zvýšila policejní šikana proti anarchistům na svobodě a došlo k razím, domovním prohlídkám, zadržením a výslechům. V prosinci 1994 byla podniknuta razie proti anarchistickému týdeníku Canenero a o měsíc později soud nařídil zabavení celého devátého čísla. Anarchisté byli šikanováni, zadržováni, vězněni a byly jim udělovány astronomické pokuty za vylepování plakátů. Docházelo k razím v domovech, redakcích, anarchistických centrech a po Alfredu Bonannovi, aktivním v anarchistickém hnutí déle než dvacet let (a definovaném vládou a tiskem jako „vůdce“) bylo vyhlášeno pátrání, přestože se ani nepokoušel skrývat.

Třicátého ledna 1995 se prokurátor v Roveretu odvolal proti rozsudku první instance a tvrdil, že rozsudky byly příliš krátké. Razie proti anarchistům pokračovaly. Devatenáctého dubna se konalo předběžné líčení ohledně dvou loupeží, které se italský stát snažil přisoudit čtyřem uvězněným anarchistům a hlavní líčení bylo stanoveno na 13. října 1995 v Trentu. Úřady potřebovaly nějakou dobu, aby vykonstruovaly případ. Třicátého května, když se anarchisté shromáždili před trentským vězením v solidaritě s uvězněnými soudruhy a odpalovali rachejtle, bylo 28 soudruhů zadrženo policií a čtyřem z nich bylo administrativně zakázáno zdržovat se v oblasti.

Prvního června se odehrálo odvolací líčení procesu z Rovereta. Všem čtyřem odsouzeným byly rozsudky sníženy o 1 rok a 8 měsíců, ale Eva byla znovu obviněna a odsouzena ke 3 letem a 4 měsícům navzdory skutečnosti že ona i všichni čtyři soudruzi popírali její účast na loupeži.

Když 13. října 1995 nadešel čas pro první stání procesu, týkajícího se dvou loupeží v Ravina v oblasti Trento, byl soud odložen na 14. listopadu, protože soudci „měli mnoho práce“. Pak byl odložen na 12. prosince a znovu na 9. ledna 1996.

Mezitím represivní machinaci nabraly nový směr. Za úsvitu 16. listopadu 1995 Speciální operační jednotky (ROS) italské vojenské policie na příkaz římského prokurátora Antonia Mariniho přepadly a prohledaly domovy několika desítek anarchistů po celé Itálii a jejích ostrovech a prokázaly se příkazy k domovní prohlídce kvůli velice závažným trestným činům („podvratné spolčení“, „ozbrojené sdružování“, „útok proti veřejnému majetku“, „spoluúčast na loupeži“, „držení zbraní a výbušnin“ a dokonce kvůli „spoluúčasti na vraždě“). Následujícího dne byli anarchisté, již uvěznění kvůli jiným obviněním, rovněž navštíveni a seznámeni s probíhajícím vyšetřováním. Mezi nimi se nacházelo i několik soudruhů, uvězněných za únos, o kterém prohlásili, že s ním nemají vůbec nic společného.

Anarchisté odpověděli vydáním letáků a rozlepováním plakátů v některých městech již ve stejný den, kdy proběhly razie, aby odsoudili tyto nejnovější represivní operace. Rozsah této operace ale ještě nebyl zřejmý.

Celostátní prohlášení, zabývající se Marinim, prokurátorem, stojícím za vyšetřováním, vzbudilo pozornost novinářů a přinutilo tak Mariniho, aby vydal oficiální tiskovou zprávu. Třetího ledna 1996 se tak ve většině deníků objevily články, popisující vyšetřované anarchisty jako únosce a opakující celou řadu lží a ospravedlňující celý postup kvůli existenci tajemné utajené svědkyně („pentity“, „kajícnice“, která spolupracuje s policií).

Devátého ledna znovu začal soud v Trentu kvůli loupežím v Ravině. Na závěr líčení trentský prokurátor Bruno Giardina oznámil, že Mojdeh Namsetchi, bývalá přítelkyně Carla Tesseriho již několik měsíců spolupracuje s prokurátory v Římě a Trentu, ale z bezpečnostních důvodů se její výslech bude muset provést na dálku. Líčení tak byl odročeno na 16. ledna, aby byla připravena nezbytná technika.

Šestnáctého ledna anarchisté zaplnili jednací síň a čekali, až celá fraška začne. „Pentita“ samozřejmě tvrdila, že spáchala loupeže spolu s obviněnými anarchisty. Otázky, které jí byly položeny byly pouhé návody a vyžadovaly si většinou pouze odpovědi ano nebo ne. Svědkyně tvrdila, že loupeží se zúčastnili tři další anarchisté, Guido Mantelli, Roberta Nano a Emma Sassosi. Prohlásila, že nikdy nebyla anarchistka a loupeže spáchala „z lásky“. Již během tohoto výslechu se objevily jisté protiklady ve srovnání s prepisem výslechu, který se údajně odehrál před dvěma měsíci pod vedením Mariniho a Giardiny (svědkyně zvláště prokázala neznalost významu pojmů, které údajně použila v zápise). Během celého výslechu byla jedinou věcí, které se dokázala držet, jména lidí, údajně zapojených do loupeží. Zdálo se, že není schopna si zapamatovat cokoli jiného a když ano, pak její „vzpomínky“ vykazovaly rozpor s realitou. Bylo očividné, že byla k podání

fiktivního svědectví dosti špatně připravena. Soudce byl ale připraven uzavřít proces onoho dne verdiktem, který požadoval stát. Marini se uchýlil k použití této mladé ženy, která se tehdy nacházela ve značných obtížích, protože nemohl nalézt žádné anarchisty, kteří by takto spolupracovali. Jazyk, který našel v anarchistických textech vyšetřovaných – individualita, neformálnost, vzájemnost – nezapadal do obrázku, který se chystal načrtnout.

Od razíř v listopadu 1995 až do konce tohoto soudu anarchisté neustávali v protestní aktivitě – demonstrovali, vydávali letáky a speciální publikace a dělali řadu jiných věcí. Jedinou z těch tvořivějších byla putovní výstava mučících nástrojů, používaných od středověku až do dnešních dnů, nazvaná „Od Svaté k demokratické Inkvizici“, která navštěvovala různá města v Itálii od 16. prosince 1995 až do konce února 1996. Text plakátu, vztahujícímu se k této události je níže. Dalším příkladem podobných probíhajících aktivit byla okupace redakce novin Komunistické strany, popsána v níže přiloženém textu, která se odehrála 24. ledna 1996. V tomto období byly rozšiřovány také různé další materiály a došlo k veřejným vystoupením.

Mezitím se 31. ledna 1996 konalo poslední líčení procesu proti anarchistům, obviněným ze dvou loupeží. Anarchisté z celé Itálie zcela zaplnili jednací síň. Zásahové jednotka policie použila přeplněnost síně jako záminku a zaútočila na anarchisty v budě soudu i venku na ulici a zranila několik lidí. V soudní síni mezitím po Giardinově tirádě obhájci kousek po kousku rozbili vykonstruované obvinění a ukázali politickou podstatu procesu. Bylo nicméně potřeba odsouzení, aby zaručilo další použitelnost „pentity“ v budoucích soudech proti anarchistům. Jean Weir, Antonio Budini a Christos Stratigopoulos byli tedy odsouzeni na 6,5 roku a Carlo Tesseri na 7 let. Rozsudek z 31. ledna, založený výlučně na svědectví „pentity“, legitimizoval její slova pro další soudy proti anarchistům. Bylo zde ale stále ještě odvolací řízení.

Tehdy mimo dalších iniciativ, podnikaných anarchisty proti vykonstruovanému obvinění, soudruzi z Řecka pořádali demonstrace a soudruzi z Německa sbírali peněžní prostředky, aby ulehčili soudruhům v jejich situaci.

Co se týče několika příštích měsíců, není příliš o čem informovat. Marini společně s dalšími prokurátory Iontou a Vignou, pokračoval v šikanování anarchistů ve snaze zajistit důkazy pro závažná obvinění, která vznesl. Pak najednou ráno 17. září 1996 asi 300 ozbrojených a maskovaných členů ROS provedlo razii v asi 60 domovech, vydalo 29 zatykačů, prohlásilo 39 dalších lidí za vyšetřované a uvěznilo několik anarchistů. Obvinění zahrnovala „ozbrojené spolčení a „podvratné spolčení“ společně s řadou specificky kriminálních paragrafů včetně vraždy a únosu. Zátahu se vyhnulo jen málo lidí, takže ke 20. prosinci bylo známo, že 14 anarchistů je ve vězení, 4 v domácím vězení, 3 venku na kauci a 8 za hranicemi Itálie jako hledaní uprchlíci.

Anarchisté mezitím vylepovali plakáty, organizovali demonstrace a prováděli nejrůznější akce proti represí. Dne 24. října se neznámí anarchisté vloupali do vládního Paláce ve Veroně a polepili a posprejovali všechny stěny, což vedlo ke zrušení výstavy uměleckých děl. Čtyři anarchisté v domácím vězení pokračovali v hladovce, kterou vyhlásili krátce po svém zatčení.

Dne 4. prosince 1996 neznámí anarchisté vpadli do italského konzulátu v Malaze ve Španělsku, kde zničili vybavení kanceláří, odcizili množství dokumentů a zanechali zprávy, vyjadřující solidaritu se stíhanými v Itálii. Prohlášení o přihlášení se k odpovědnosti za tuto akci jejich úmysly zcela ozřejmilo. O dva týdny později se čtyři lidé pokusili vyloupit banku v Cordobě. Neúspěšná loupež vyústila v honičku a přestřelku, během níž byli zastřeleni dva policisté. Tři ze čtyř zatčených lupičů – Claudio Lavazza, Michele Pontolillo a Giovanni Barcia byli známí anarchisté, dva z nich italského původu. Tito tři anarchisté byli také obviněni z vloupání v Malaze, za které nebyl zatčen nikdo další. Tato obvinění byla také umístěna do rámce Mariniho vyšetřování, protože „organizace“, jejíž existenci Marini nárokoval, byla údajně mezinárodní.

Odvolací soud kvůli dvěma loupežím také skončil v prosinci. V tomto řízení prokurátor, možná ve snaze získat příznání nebo nějakou formu spolupráce od čtyřech uvězněných anarchistů, navrhl ve skutečnosti snížit tresty za druhé loupeže, což ale znamenalo také snížit šanci na úplné zvrácení rozsudku. Obhájci poukázali na souvislost procesu s Mariniho procesem, odhalili mnoho protikladů ve svědectví „pentity“ a ukázali, jak se prokurátoři snaží dosáhnout odsouzení jednoduše proto, aby ověřili „pentitu“ pro budoucí použití v Mariniho procesu a dalších soudech proti anarchistům, v nichž bylo k dispozici jen pomálo skutečných důkazů. Rozsudky byly nicméně

potvrzeny, přestože sazba za druhé loupeže byla snížena na dva roky pro každého z obžalovaných.

Zahájení hlavního líčení v Mariniho procesu bylo neustále oddalováno – z 16. prosince 1996 na konec ledna 1997, pak na konec března, na květen a na začátek července. Marini jako důvod těchto odkladů uváděl potřebu provést další vyšetřování.

Zde bych rád věnoval nějaký prostor detailnějšímu objasnění způsobu, jakým Marini vystavěl svůj pohádkový příběh. V roce 1993 Alfredo Bonanno a někteří další anarchisté uspořádali řadu veřejných prezentací v řeckých Thessalonikách. Jedna z přednášek „Nedávný vývoj kapitalismu“ (později otištěná v *Anarchismo* č. 72 a dostupná v angličtině jako brožura „Povstalecký projekt“), zahrnovala odstavec, který původně napsán italsky, byl nadepsán „organizzazione informale“, neboli „neformální organizace“. V řečtině neexistuje přesný překlad slova „neformální“, a tak byl název změněn na „organizzazione rivoluzionaria anarchica insurrezionalista“ („revoluční povstalecká anarchistická organizace“) a tento pojem byl přenesen zpátky do italské a následně anglické verze textu. Zde tedy Marini našel název a zkratku (ORAI) pro údajnou „mezinárodní zločineckou anarchistickou organizaci“, existující v jeho fantazii. Vymyslel si ještě celou její historii a organizační strukturu. Marini a jeho vyšetřovatelé tvrdili, že antimilitaristická konference z italského Fiorli, která se konala v roce 1988, představovala historický „rozkol“ v italském anarchistickém hnutí mezi „tvrdým jádrem“ a Italskou anarchistickou federací (FAI) a že tehdy FAI vyloučila „tvrdé jádro“, ze kterého byla následně vytvořena ORAI, skupina, o které je podle Mariniho možné uvažovat jen jako o zločinecké, na rozdíl od upřímné, idealistické a mírumilovné FAI.

Organizace se dále podle Mariniho představivosti dělí na dvě větve. První otevřená větev se skládá z periodik, nakladatelství, anarchistických veřejných prostor (anarchistické squaty a centra), solidárních skupin jako turínského Anarchistického obranného výboru (CDA), webových stránek a tak podobně. Většina z aktivit této větve není sama o sobě ilegální, ale podle Mariniho poskytuje základnu pro ilegální aktivity druhé větve organizace. Druhou větví je větev tajná, malé jádro zocelených militantů, kteří údajně provádějí loupeže, nezbytné pro financování organizace stejně jako pumové útoky, únosy, vraždy apod. Jako hlava této pyramidy je označován Alfredo Bonanno. Tak se věci mají v Mariniho fantazii. Nemá smysl zdůrazňovat, jak by se taková organizační struktura protivila být nezákladnějším anarchistickým principům. Marini ale o takových věcech nemá ponětí a nestará se o ně. Jeho cílem je kriminalizovat anarchisty a struktura této fantazijní organizace, kterou vybíjel, kriminalizuje dokonce i pouhé vydání časopisu nebo vylepení plakátu, vyjadřujícího solidaritu s někým, kdo je obviněn ze specifických zločinů. Již se nejedná o vyjádření solidarity mezi soudruhy, ale o součást konspirace v rámci rozsáhlé zločinecké organizace.

Vraťme se ale nyní k událostem, vztahujícím se k této situaci.

Ve skutečnosti ještě předtím, než bylo v prosinci 1996 zahájeno první líčení, vydali dva uvězněni anarchisté, Pippo Stati a Garagin Gregorian, prohlášení, v němž se zdá se tvrdili že založili novou anarchistickou ozbrojenou organizaci. Na počátku roku 1997 se redakce anarchistického týdeníku *Canenero* rozhodla toto komuniké otisknout a interpretovat ho spíše jako návrh než deklaraci, protože je zřejmé, že uvězněni anarchisté nemají vůbec žádnou možnost uskutečnit takový projekt. Společně s tím byla otištěna redakční kritika textu s názvem „Plnost boje bez přívlastků“, která zdůraznila nezbytnost odmítnout jakoukoli specializaci, včetně specializovaných ozbrojených skupin. Jejím cílem bylo zahájit hlubší zkoumání a diskusi o dané otázce. Naneštěstí místo toho kvůli represivním tlakům a dalším okolnostem byla jen hrstka lidí ochotná posunovat takovou diskusi vpřed. Namísto toho jistý počet soudruhů začal redaktory *Canenera* bezdůvodně obviňovat a zašel tak daleko, že je obvinil z „distancování se“ (odkaz na italskou praxi, kdy se jisté lidé, uvězněni za povstalecké aktivity v 70. letech 20. století „distancovali“ od vlastních činů a soudruhů výměnou za snížení trestu, což je koncepce, kterou pomáhal vytvářet Antonio Negri), zatímco jiné prostě prohlásili, že není ta pravá doba na podobné diskuse. Státní represivní strategie na určité úrovni zřetelně fungovala, vyvolávala konflikty mezi anarchisty a snižovala úroveň diskuse.

V dubnu 1997 byli ve Francii zatčeni dva anarchisté a zadrženi, než francouzské úřady rozhodnou, zdali mají být vydáni nebo ne. O měsíc později byl rovněž zadržen Massimo Passamani, obviněný z toho, že je sekretářem a pokladníkem skupiny. Mezitím 25. dubna byl Radiu Popolare

(bývalá pirátská stanice, která se stávala čím dál komerčnější) doručení dopis, hlásící se k odpovědnosti za pumový útok na Palazzo Marino v Miláně a podepsaný „Revoluční anarchistická akce“. Stanice předala dopis a záznam z bezpečnostní kamery osobě, která vše předala policii. Následný telefonický hovor potvrdil, že útok byl proveden jako akt solidarity s uvězněnými anarchisty a požadoval jejich propuštění. Dne 20. června byla provedena razie v Anarchistické laboratoři v Miláně. Na základě značně rozostřeného záběru ženy, doručující dopis, byla zatčena Patrizia Cadeddu, žena, zapojená v anarchistických aktivitách již od počátku sedmdesátých let a jedna ze zakladatelek Anarchistické laboratoře. Druhého července byla Laboratoř vyklizena, ale squateři se rozhodli pro okupační protest.

Mezitím 1. července doopravdy začala předběžná slyšení Mariniho procesu. Marini požadoval vznesení nových obvinění v souvislosti s bankovní loupeží v Cordobě, útokem na italský konzulát v Malaze, zatčením Massima Passamaniho, pumovým útokem z 25. dubna v Miláně, anarchistickými aktivitami na internetu a anarchistickou publikační činností.

Desátého července 1997 Radio Blackout, pirátská turínská stanice, obdrželo anonymní dopis, obsahující „Informativní poznámky pro vnitřní určení ve vztahu k možnému vyšetřování, prováděnému kvůli anarchistické destruktivní činnosti“, sepsané ROS. Datovány 19. prosince 1994, tyto „informativní poznámky pro vnitřní určení“, shrnují předchozích dvacet let vyšetřování proti anarchistům a dále uvádí detaily navrhovaného vyšetřování a vykonstruovaného procesu, který přesně odráží Mariniho vyšetřování. Hovoří o specifickém vytvoření přijatelné „penitenty“ z Modjeh Namsetchi, aby byla použita pro vytvoření případu fantazijní organizace, popsané výše. Hovoří o potřebě spojit nejrůznější neobjasněné ilegální aktivity se známými anarchistickými ilegálními aktivitami a s nejrůznější anarchistickou vydavatelskou činností. Plán byl tedy hotov již na konci roku 1994. Radio Blackout to odhalilo ve svém vysílání a předalo dokument právníkům, kteří ho předložili v Mariniho procesu.

Nicméně 18. července bylo předběžné řízení ukončeno rozhodnutím zahájit hlavní líčení. Osmnáct z obviněných bylo obžalováno z „podvratného spolčení“, ale nikoli „ozbrojeného zločinného spolčení“. Deset lidí bylo propuštěno bez obvinění. Třicet osm bylo obviněno z „podvratného spolčení“, „podvratného spolčení s cílem páchat terorismus“, „ozbrojeného zločinného spolčení“ a „přechovávání kradených věcí“. Datum zahájení soudu bylo stanoveno na 20. října 1997.

Dvacátého pátého července a pak znovu 4. srpna bylo Radio Blackout prohledáno vojenskou policií, hledající informace o dokumentu ROS. Během druhé prohlídky byla zabavena inkoustová tiskárna ve snaze nalézt důkaz, že dokument je padělek.

Dvacátého října 1997 se odehrálo první stání hlavního líčení, zabývající se hlavně formalitami. Došlo k různým projevům protestu a odporu.

Prvního listopadu byli propuštěni po roce ve vězení Alfredo Bonanno a Emma Sassosi.

Osmého prosince 1997 se odehrálo předběžné řízení s anarchisty, zatčenými kvůli loupeži v Cordobě.

Desátého prosince skupina lidí obsadila úřadovnu Italského národního institutu turistiky v Paříži, aby protestovala proti zatčení a zadržování Massima Passamaniho.

Třináctého ledna 1998 během druhého stání Mariniho procesu obhájci požadovali propuštění vězněných anarchistů.

Osmnáctého ledna policie provedla další razii na Radio Blackout a zabavila počítač, tiskárnu a CD ROM v pokusu získat důkazy padělání dokumentu ROS. Samozřejmě znovu nebylo nic nalezeno.

Dvacátého osmého ledna byla v Nizozemí kvůli žádosti o vydání do Itálie zatčena italská anarchistka Angela Maria LoVecchio.

V lednu 1998 byl rozpuštěn CDA. Čtvrtého února byl v Paříži Massimo Passamani propuštěn a zatím zůstal ve městě. Pokračovala líčení procesu.

V březnu se represe rozšířily. Šestého března byly vyklizeny dva squaty v Turíně. Tři anarchisté – Edoardo „Baleno“ Massari, Maria Soledad Rosa a Silvano Pellisero, byli zatčeni a

obvinění ze sabotáže kolejí vysokorychlostní železnice, budované v údolí Val Susa. Sedmého března došlo k bouřím a pouličním bojům na protest proti vyklizení a zatýkání. Devátého března byli obyvatelé El Paso Ocupato, anarchistického squatu v Turíně, obviněni ze „schvalování trestného činu“ za vydání letáku, vyjadřujícího solidaritu s lidmi, účastníky se pouličních bouří. Ve dnech 15. - 17. března se v Turíně odehrály další demonstrace a blokády.

Mezitím pokračovalo hlavní líčení Mariniho procesu. Pak byl 28. března nalezen Edoardo „Baleno“ Massari oběšen v cele, zjevná sebevražda. Prvního dubna se za něj konala celostátní demonstrace. Třetího dubna se Eduardův pohřeb konal v malém městě, z něhož pocházel. Jeho rodina, přátelé a soudruzi naprosto jasně dali na vědomí, že chtějí, aby se jednalo o soukromý pohřeb pro ty, kteří ho milovali a znali. Nicméně se samo pozvalo hejno novinářských supů. Anarchisté se zvedli a kolektivně je vykopali. Během toho byl zraněn jeden z novinářů, Daniele Genco, známý pro své přátelství s policií a zvláště zodpovědný za pomlouvačnou kampaň proti Edoardovi. Sedmáctého dubna byl zatčen anarchista Luca Bertoli za to, že na pohřbu zbil Genca. V souvislosti s tímto takzvaným útokem bylo vyhlášeno pátrání po dvou dalších anarchistech, Arturovi Fazio a Andrea Machieraldo. Dvacátého čtvrtého dubna byl Luca umístěn do domácího vězení.

Mezitím byl 22. dubna Silvano Pelissero umístěn do vězení s maximální ostrahou, aby byl udržen dál od solidárních demonstrací.

Dvacátého šestého dubna bylo v Ivrea obviněno třináct lidí v souvislosti s demonstracemi, které se odehrály minulého roku na podporu Edoarda Massariho, který se nacházel ve vězení kvůli jiným obviněním.

Dvacátého osmého byl na budovy redakcí novin v Turíně podniknut vajíčkový útok.

Druhého června 1998 bylo jako svědci nasazeno několik dalších „penitentů“, rodina Sforza. Tato rodina byla zřetelně společenstvím druhořadých gangsterů, čelících dlouholetým rozsudkům a ochotných se dohodnout s policií. Byla použita již před několika lety, aby za únos M. Silocchi byli odsouzeni anarchisté. Ti, kteří se v této souvislosti octli ve vězení, pokračují v odmítání jakékoli účasti na únosu. V tuto dobu se již také Angela LoVecchio nachází v Itálii v domácím vězení.

Dne 15. června byli čtyři anarchisté, zatčení v Cordobě, obviněni z dalších loupeží v Salamance, Albacete a Zamora.

Dne 1. července Maria Soledad Rosa, nacházející se v domácím vězení po zatčení a obvinění ze sabotáže na dráze vysokorychlostní železnice (včetně paragrafu „podvratné spolčení“), spáchala sebevraždu.

Dne 13. července se konalo předběžné řízení pro tři lidi aktivní v Radio Blackout a bylo nařízeno hlavní líčení kvůli obvinění z padělání, které se mělo konat v dubnu 1999.

Ve dnech před líčením se Silvanem Pelliserem, mezi 18. a 20. červencem došlo k solidárním projevům jako demonstracím včetně blokad a pálení popelnic. Dne 28. července bylo stanoveno, že hlavní líčení začne 4. prosince.

Dne 13. prosince 1998 zahájil Marini svoji řeč. Snažil se do případu začlenit i dopisové bomby, které se objevily v nedávných měsících. Snažil se rovněž začlenit pumu, odpálenou v automobilu před milánskou policejní stanicí, k čemuž došlo před několika lety a k útoku se přihlásila „Tajná armáda za osvobození Arménie“. Snažil se rovněž dokázat že nakladatelství „Anarchismus a Provokace“, přestože působilo veřejně, bylo „ilegální“ organizací.

Nemáme k dispozici přesná data, ale někdy v této době byli propuštěni čtyři anarchisté, kteří se nacházeli ve vězení v souvislosti s bankovní loupeží poblíž Rovereta.

Po celý rok 1999 pokračoval Mariniho proces prezentací obžaloby. Marini předkládal své teorie a různé dokumenty a používal Modjeh Namsetchi a rodinu Sforza, kteří přednesli své svědectví.

Kromě toho pokračovala stání se třemi anarchisty, obžalovanými, že zbili novináře Genca. Během nich anarchisté učinili solidární prohlášení, zdůrazňující, že vytlačení novinářů z Eduardova pohřbu, byla kolektivní akce.

Anarchisté, souzení pro bankovní loupež ve španělské Cordobě, byli odsouzeni: Claudio na 49 let, Giovanni na 48 let, Giorgio na 48 let, Michele na 3 roky. Pak na podzim 1999 došlo k soudu za útok na italský vicekonzulát v Malaze a tři anarchisté byli odsouzeni každý na 11 let.

Osmého října byl zahájen proces proti třem lidem z Radia Blackout, obžalovaným z falšování dokumentů ROS.

V prosinci 1999 byl zakončen první stupeň procesu se Silvanem, který byl odsouzen na 6 let a 10 měsíců za „ozbrojené spolčení“ a „držení výbušnin“. Anarchisté v soudní síni napadli soudce a zabránili policii, aby na místě zatýkala. Došlo k pouličním střetům před soudem. Silvano byl před zahájením odvolacího řízení umístěn do domácího vězení.

Mezitím až do ledna 2000 pokračovalo řízení s Patrizií Cadeddu, kterou nakonec kasační soud odsoudil na 3 roky a 9 měsíců za doručení dopisu, hlásícího se k pumovému útoku na Palazzo Marini v Miláně.

V únoru dospěl do závěrečné fáze první stupeň Mariniho procesu, když Marini přednesl svoji závěrečnou řeč. Ta si zabrala pět celodenních stání a požadovala nakonec odsouzení 52 obžalovaných – 30 za „ozbrojené spolčení“, 16 za „podvratné spolčení“ a 7 za specifické kriminální činy. Navrhované tresty byly od 8 měsíců až po doživotí. Během své řeči tvrdil, že neboť anarchistická a teorie a praxe jsou jedno a totéž, pro odsouzení „postačuje úmysl“.

Dne 20. března skončil první stupeň procesu s Andreou, Arturem a Lucou. Luca 3 roky a 2 měsíce, Arturo 3 roky a 6 měsíců a Andrea zproštění obžaloby.

Mezitím ve španělsku kasační soud potvrdil rozsudky za cordobskou bankovní loupež, ale během procesu vyšlo najevo, že to byli policisté, nikoli lupiči, kdo zastřelil člena soukromé bezpečnostní služby. Soudruzi byli uvrženi do tvrdých FIES oddělení a zahájili zevnitř boj proti těmto jednotkám.

Závěrečná řeč obhajoby v Mariniho procesu trvala šest stání v březnu, dubnu a květnu 2000, poukázala na absurditu konstrukcí obžaloby a nedůvěryhodnost „penitentů“. Dne 31. května soud první instance vynesl rozsudky. Celkem 39 lidí bylo zproštěno obžaloby a 13 odsouzeno. Všechna obvinění z „ozbrojeného spolčení“ a „podvratného spolčení“ byla zrušena. Bylo vyneseno 13 rozsudků za specifické zločiny, od 1 roku až po doživotní vězení. Mojdeh Namsetchi byla odsouzena na dva roky podmíněně. Její odsouzení bylo nezbytné pro udržení důvěryhodnosti jako „penitenty“, ale stát očividně nechtěl trestat tento užitečný, i když slabě připravený nástroj. Ti, kteří se již nenacházeli ve vězení za specifické zločiny, byli propuštěni, aby očekávali rozhodnutí odvolacího soudu.

Přestože bylo téměř jisté, že Marini se odvolá, protože výsledek byl mnohem hubenější, než očekávaný, rozhodl se z mnoha důvodů vyčkávat v naději na získání silnějších podkladů pro trestné činy spolčovací. Mezitím byl jeden z anarchistů, zahrnutý do Mariniho procesu, Marco Camenisch, po mnoha letech, strávených ve vězení v Itálii za útoky proti nukleárním zařízením, vydán do Švýcarska, kde čelil dalším obviněním a zůstal v tamějším vězení.

Je zřejmé, že Marini nenacházel snadno materiál pro podepření svého případu, v jaké doufal pro řízení před odvolacím soudem. Státní hysterie ohledně terorismu, používaná pro ospravedlnění široké palety represivních opatření po útocích z 11. září 2001, poskytla příležitost, aby apeloval na jisté obavy. V roce 2002 se tak Marini odvolal a v listopadu téhož roku bylo zahájeno projednávání případu před odvolacím osudem. Marini se pokusil o několik manévrů, například vydání Giovanniho Barcii ze Španělska, ale anarchista přirozeně odmítl jakoukoliv výpověď. Marini tedy neměl nic nového, co by přednesl. To mu ovšem nezabránilo využít pěti sezení, aby to prezentoval. Svoji řeč zakončil požadavkem na odsouzení 46 obžalovaných včetně čtyřech doživotních trestů. Obhajoba pronesla závěrečnou řeč během několika líčení v prosinci a lednu 2003 a postupně Mariniho obvinění roztrhala na kusy. Nicméně 1. února senát odsoudil pět obžalovaných za „ozbrojené spolčení“ a „podvratné spolčení“ a specifické zločiny. Odsouzení jednotlivci byli Francesco Porcu, Orlando Campo, Gregorian Garagin, Angela Maria LoVecchio a Rose Ann Scrocco. Rose Ann je v současné době uprchlicí. Kromě toho byl za specifické zločiny odsouzen Alfredo Bonanno, ale nikoli za spolčovací zločiny. Všichni ostatní obžalovaní byli zproštěni viny. Rozsudky se různily od šesti let a pokuty 2000 eur pro Alfreda Bonanna až k doživotnímu vězení s 18 měsíci na samotce pro Francesca Porcu. Třetí stupeň soudu se ještě neodehrál a nemusí k tomu dojít po několika dalších letech. Před kasačním soudem se zkoumá jednání všech nižších instancí, rozsudky mohou být proměněny nebo zrušeny nebo se soudci mohou rozhodnout, že vše musí začít znovu od začátku.

Během procesu před odvolacím soudem byli zatčeni horst Fantazzini a Carlo Tesseri, dva z anarchistů, obviněných v procesu. Horst byl před nedávnem propuštěn po 25 letech strávených ve vězení. Zemřel v noci z 24. na 25. prosince. Bezprostředním důvodem úmrtí byl infarkt, ale když rodina identifikovala tělo, povšimla si, že je plné podlitin, jako po úderech. Další případ, kdy stát zlikviduje „nepohodlného jednotlivce“.

Po ukončení odvolacího řízení byla zahájena nová vyšetřování údajných ozbrojených skupin a podvratných společenství, jako „Revoluční anarchistická akce“ a „Mezinárodní solidarita“. Kromě toho, byli vyšetřováni lidé, zapojení v protistátní komunistické skupině CRAC (nyní nefunkční) a anarchisté, kteří se s nimi znali.

Dne šestého března 2003 bylo zahájeno odvolací řízení v případě Lucy a Artura za zbití novináře Daniela Genca. Před soudní budovou se na znamení solidarity shromáždilo mnoho lidí. Na konci stání byl Luca zproštěn obžaloby (jen proto, aby byl bezprostředně poté zatčen kvůli jiným obviněním), ale Arturov trest 3 let a 8 měsíců byl potvrzen. Arturo se momentálně nachází na útěku. Na konci procesu soudruzi Luca a Arturo na via Roma v Ivrea poblíž redakce deníku La Stampa uspořádali blokádu, během níž byly zdi redakce posprejovány. Dorazily značné policejní síly a pět lidí bylo zadrženo. Tři z nich byli obviněni z kladení odporu a výtržnictví. Jeden z těchto tří byl rovněž obviněn z pokusu odcizit policistovi pistoli. Dva zbylí byli večer propuštěni. Čtvrtý byl propuštěn 8. března, pátý 22. března. Čekají na zahájení soudu.

Italský stát se snaží provádět neustálou represivní aktivitu, v jejímž rámci dochází k vyšetřováním, domovním prohlídkám, zatčením a uvězněním jen proto, aby anarchisté byli zaneprázdněni odporem proti těmto státním machinacím. Stát nicméně měl problém uplatnit obvinění podvratného a ozbrojeného spolčování proti anarchistům, jejichž metody aktivity nezapadaly do takových organizačních forem. Nedávno si tedy milánský soudce postěžoval v rozhovoru, že italské zákony proti podvratnému a ozbrojenému spolčování nepostačují pro jednání s anarchisty, protože je mimořádně obtížné je odsoudit. Požadoval, aby byl schválen nový zákon, který by umožnil soudci zatknout a uvěnit anarchisty, dokonce aniž by prováděli jakékoli útoky. Jinými slovy, soudce volal po explicitní kriminalizaci všech anarchistů. Tímto způsobem by se italský stát již nemusel uchýlovat k obtížným podnikům typu Mariniho proces.

I.

Dokumenty, vztahující se k zatčení a soudu čtyř anarchistů, obviněných z bankovních loupeží

O úctě k zákonům

Vycepování žít v úctě k zákonům. Vycepování poslouchat příkazy, plnit povinnosti, provádět nařízení, plnit závazky, dodržovat pravidla, podrobovat se zákazům, sklonit se před morálkou.

Takové nás chtějí mít: zvěř, zkrocenou a domestikovanou šéfty, kteří jsou respektováni, televizními programy, které jsou sledovány; daněmi, které jsou placeny; politiky, pro které se hlasuje; penězi, které se vydělávají. Okradeni o život, který již nemá žádnou hodnotu, strávený v rezignaci a očekávání smrti. Nebo ve vzpouře.

V pondělí 19. září bylo poblíž Rovereta (Trento) zatčeno pět anarchistů a obviněno z ozbrojené loupeže. Antonio Budini, Christos Stratigopoulos, Evangelia Tziutzia, Carlo Tesseri a Jean Weir se nacházejí ve vězení, zatímco vyšetřovatelé se pokoušejí navršit horu obvinění, aby potlačili skutečný zločin, spáchaný zatčenými: spočívající z toho, že jsou anarchisté. Vinni nebo nevinni – pro zákon a jeho sluhy budou naši soudruzi stále tím samým.

Pro nás, kteří k Justici cítíme jen odpor, postačuje vědět, že jsou anarchisté, abychom jim projevíli solidaritu, abychom se stali jejich spoluviníky. Každý anarchista, každý milovník svobody totiž žije vlastní život způsobem a s pomocí takových nástrojů, jaké upřednostňuje a pokud potřebuje peníze, půjde tam, kde jich je nadbytek a vezme si je. Každý z nás si totiž sám volí, jak, kde a kdy zaútočí na utlačovatelskou společnost a ty, kteří ji podporují.

Svoboda je zbraň, na jejíž pozvednutí vždy nalezneme sílu.

Svoboda je zločin, jehož páchání nás nikdy neunaví.

Toskánští anarchisté

Žádný akt vzpoury není marný

V pondělí 19. září 1994 bylo po ozbrojené loupeži poblíž Rovereta, Trento, zatčeno pět anarchistických soudruhů. Loupež. Jednotlivý čin, který se sám projevuje v jediné možné logice pro vydědence světa, založeného na drancování a vykořisťování. Jediná cesta, otevřená pro ty, kteří odmítají podmínky hladu, podřízenosti, ponížení a spolupráce na vlastní bídě: cesta jednat přímo a osobně a znovupřivlastňovat si alespoň malou část toho, co jim bylo ukradeno.

Carlo Tesseri, Evangelia Tziutzia, Antonio Budini, Jean Weir a Christos Stratigopulos byli nyní uneseni do vězení, kde zřejmě po nějakou dobu zůstanou. Jejich provinění spočívá z rozbití nechvalných pravidel společenské smlouvy a přitěžuje jim skutečnost, že jsou revoluční anarchisté.

Christos, Eva, Antonio, Jean a Carlo jsou součástí určité dimenze třídního boje. Jsou to anarchisté a jako takoví sebou nesou dědictví, se kterým se ostatní budou muset smířit. Nejsou to ubozí osamocení jednotlivci. Nejsou to možné oběti pokusů o převýchovu a resocializaci, ale jednotlivci, přemýšlející a jednající jako součást vědomé vzpoury s výhledem na zničení vykořisťování, za svět bez okrádajících vykořisťovatelů. Nedopustíme kriminalizaci jejich činu. Hlásíme se k němu vzhledem k jeho nezbytnosti a sociální platnosti. Proto musí být kriminalizováni.

Carlovi, Evě, Antonioví, Jean a Christosovi chceme vyjádřit svoji úplnou solidaritu. Nejprve za to, že odhodlaně a jasně zaútočili na jeden z mnohačetných projevů útlaku; potom za to, že jsou nyní uvězněni v ještě menších klecích, než v jakých všichni žijeme – potrestáni nepřitelem za troufalost, které se dopustili, zamčení systémem, který chce uchovat svoji hanebnost, segregování Státem, který se brání.

Budou se snažit je držet pod zámek měsíce, možná roky. Budou se snažit přimět je k odvolání a zavržení sebeúcty. Možná se je budou snažit mučit.

Budou se snažit zlikvidovat skutečné lidi, kteří před nimi stojí. Se všemi úklady a odpornými vlastnostmi, typickými pro jejich třídu, dále půjdou po cestě manipulace, aby lépe spravovali udržování společenského souhlasu.

Na této cestě se ale neudrží dlouho. Boj, vedený uvězněnými soudruhy, je také naším bojem. Boj bude pokračovat, rozšiřovat se, a stále více se posouvat k přímému útoku na všechny ty, kteří nesou individuálně nebo kolektivně odpovědnost jak v rámci tohoto jednotlivého případu, tak na poli všeho vykořisťování a útlaku, prováděného kapitálem a Státem.

Represivní aparát se bude rovněž na druhé straně snažit umlčet všechny ty, kteří se tím či oním způsobem snaží, aby pětice uvězněných soudruhů pocítila hřejivou solidaritu, budou dělat vše, co bude v jejich silách (jak je tomu vždy), aby zardousili jakýkoli výhonek vzpoury, jakýkoli pohyb INSUFFERANCE, jakékoli slovo nebo kulku, směřující na tento systém.

Z jejich strany je to ale úplně zbytečné.

Jedná se o otevřenou válku proti nepříteli. Není cesty zpět.

Anarchističtí a libertinišší soudruzi z Boloni

Prohlášení uvězněných anarchistů

Soudruzi,

promlouváme, abychom vyjasnili několik pro nás důležitých věcí.

Především děkujeme všem těm, kteří projeví svoji solidaritu a těm, kteří to učiní pomocí obecné bojové praxe.

Jsme anarchističtí jednotlivci, pohánění společným citem pro svobodu. Naše osobní potřeba peněz by nikdy nenašla uspokojení v rámci vykořisťování, ať už na úkor nás samotného nebo

někoho jiného. Rozhodli jsme se tedy obrátit pozornost k bance, struťře, jejíž odpovědnost je nám všem dobře známá.

Akce, kterou jsme provedli, by tedy měla být považována na akt znovupřivlastnění pro osobní potřebu.

Pokusili jsme se a nevyšlo to.

Bezprostředně po našem zatčení v chizzolských horách poblíž Trenta 19. září 1994 začal místní tisk dláždit cestu pro vykonstruovaný proces, který bezodkladně začal dostávat obrysy. Palcovými titulky nás představovali jako mezinárodní gang anarchistických lupičů a pro posílení této teze nás prezentovali jako aktéry dvou dalších bankovních loupeží, které se odehrály během jednoho dne 29. července 1994 v Ravině, Trento.

Naše fotografie byly donekonečna zveřejňovány v místním tisku den za dnem a také byly mnohokrát odvysílány regionální televizí. Jean byla představena jako „žena bývalého vůdce Rudých brigád Alfreda Bonanna“ kvůli tomu, aby podle našeho názoru byl oživen přízrak „terorismu“ a podpořena teze o „loupeži s politickým podtextem“.

Antonio obdržel zápis o konfiskaci materiálů, zabavených v jeho milánském domově 19. září kvůli „požadavku vyšetřovatelů, týkajícího se vyjasnění zapojení dalších lidí do loupeže a zapojení Budiniho samotného do podvratné organizace“.

Poté byli Antonio, Carlo, Christos a Jean formálně obviněni z výše uvedených loupeží.

Je snadné odvodit, že se na nás pokoušejí shodit všechny jejich nevyřešené případy a pomocí vyšetřování v okruhu našich přátel, se budou snažit zahrnout další soudruhy, aby podpořili jejich obžalovací teze a vývody.

Jsmo přesvědčeni o potřebě mobilizace, která by rozbila tuto kriminalizační snahu, mobilizace neomezené striktně na tento případ, ale namířené také k dalším oblastem boje.

Dobrá práce, soudruzi.

Antonio Budini
Carlo Tesseri
Christos Stratigopolis
Jean Weir

K těm, kteří nemají názor

Každodenní spektakl proměňující se politické hry pokračuje, jak početní držitelé moci začínají čelit obviněním pomocí totožných nástrojů, které sami prosadili, aby bránili svoje privilegia. Převládající „hlad po spravedlnosti“ není více než pospolitým smyslem uspokojení, pocíťovaným těmi, kteří, neschopni zbavit se vlastních vládců, se alespoň těší z neštěstí, zakoušeného některými z nich, kvůli vykrucování se jiných, nových šéfů, kteří chtějí zaujmout jejich místo. Žalobci a obžalovaní soutěží v běhu na místě, požadují spravedlivé zákony, nestranné soudce, soudy sloužící občanům. Na druhé straně existují jednotlivci, pro které justice neznamena více, než soustrojí nadvlády a zotročování. Ve své otevřené vzpouře proti veškeré moci cítí jen to, že jsou rukojmími v rukou zákona.

Antonio Budini, Jean Weir, Christos Stratigopulos a Carlo Tesseri jsou čtyři anarchisté, nacházející se ve vězení po uskutečněné loupeži. Stát se snaží odsoudit je za jiné loupeže. Jsou to anarchisté a to je dostatečný důkaz. Ve válce, obecně vyhlašované všem, kteří neohýbají hřbety, je možné vše. Tento nový proces s Antoniem, Jean, Christosem a Carlem má být zahájen 13. října v Trentu.

Kéž se nepřátelé soudců postaví proti úderům tribunálu svoji silou paží solidarity.

Anarchističtí jednotlivci

II. Dokumenty, vztahující se k Mariniho vyšetřování

Vykonstruovaný proces

Anarchisté jsou vyhlášenými nepřáteli státu a všech institucionálních ztělesnění, věnujících se kontrole a represí. Toto prohlášení zásad, dokonce i v abstraktní podobě, je jednou z nejzákladnějších vlastností anarchismu a nikdy nebylo zpochybněno.

Stát velmi dobře ví, že anarchisté jsou jeho nekompromisní nepřátelé, ti, kteří s ním více či méně efektivně bojují až do konce. Ví ale také, že právě kvůli této pozici naprostého, radikálního nepřátelství, anarchisté nemohou nalézt spojence ve svém boji proti státu, s výjimkou spontánní participace jednotlivců, toužících změnit utlačovatelské podmínky, v jakých dnes všichni žijeme.

Vzdálení od všech mocenských her, tvrdí jako diamant v průzračné čistotě svých idejí, byli anarchisté vždy trnem v oku všech států, od těch nejdespotičtějších až k těm nejdemokratičtějším, a proto jim policejní složky všeho druhu neustále věnují takovou pozornost. Policie a justice dobře vědí, že přestože anarchisté se staví proti uzavírání politických aliancí, daří se jim získávat sympatie těch, kteří se v zásadě nezaprodali a zde se systém snaží všemi prostředky spojit anarchisty s akcemi, s kterými by začasté nemohli mít nic společného, ani ne tak z praktických důvodů, ale kvůli základním zásadám a principům.

Anarchisté stojí za těmi, kteří trpí útlakem a často neví, jak reagovat, což je všeobecně známé. Tato blízkost je někdy jen teoretická, ale jindy z ní vychází pomoc při útoku na zájmy vládců. Sabotáž je snadný příklad k následování, zvláště, pokud je prováděna jednoduchými prostředky a je tak snadno každým pochopitelná.

Anarchisté jsou schopni zřetelně rozpoznat místa, kde se nadvláda teprve začíná být viditelná a tam vedou úder. Jejich způsoby jsou vždy snadno rozpoznatelné, protože jsou zaměřené své na co největší možné rozšíření. Neberou si jako záminku nacházení citlivých míst státu a nepředvádějí svoje schopnosti útoku. To vše je podvrtné.

Anarchisté nepřijímají „granty“ nebo podporu, ve svém boji si sami zajišťují prostředky. Obvykle se uchylují o pomoc k dalším soudruhům, kteří přispějí nebo se jinak zapojí. Anarchisté nemají rádi zaprodávání se. Proto nemají úctu k posvátnosti majetku bohatých. Když někdo z nich zaklepe z osobních důvodů na dveře banky, protože se tak rozhodl, pokud něco skončí špatně, je připraven čelit následkům. Svobodný život něco stojí. To vše je podvrtné.

Jsou zde ale jisté věci, které nejsou s to provést. Nejsou schopni bezcílně zabíjet lidi, jak to činí státy ve válce nebo stejně tak v době takzvaného „míru“. Nikdy nepřistoupí na byť jen pouhou ideu nevybíravého zabíjení lidí.

Stejným způsobem se anarchisté staví proti moci, proti jakémukoli vězení, dokonce i tomu, které únosci uvalují na unesené v naději, že se někdo rozhodne zaplatit částku, požadovanou jako výkupné. Zavřít lidskou bytost je ponižující čin.

Další věcí, kterou anarchisté odmítají, jsou tajné ozbrojené struktury, vybavené organizačními zásadami, stanovami, politickým programem a vším ostatním. Takové, na jejichž pojmenování výrazem „ozbrojený gang“ trvá konvenční jazyk, mají velice daleko k anarchistické ideji konfliktu se státem, konfliktu, který přestože může být někdy dokonce násilný – a tedy ozbrojený – nikdy nebude rigidně uspořádán podle norem, v konečném důsledku vypůjčených od přesně té struktury, proti které chceme bojovat.

Všechny vykonstruované procesy, které byly během několika posledních desetiletí vystavěny proti anarchistům, tedy šly dvojí cestou: na jedné straně si byly státní orgány neustále vědomy smrtelného nebezpečí takového modelu života a akce, který, pokud se stane dříve či později všeobecným a dostatečně známým, by mohl svrhnout současný společenský řád spících a souhlasících; na druhé straně se snažily obvinít anarchisty z odpovědnosti za vraždy, únosy a ozbrojená spolčení, přesně ty věci, pro jejichž provedení by se anarchisté nerozhodli.

Proč se ale stát snaží „použít“ anarchisty? Protože svým způsobem existence, stavícím se proti všem kompromisům a tichému politickému souhlasu se současnými a budoucími vládci, se sami propůjčují k tomu, aby byli takto používáni. Najdou někoho, kdo by je hájil? Kdo se ujme jejich případu? Žádný slušný člověk tak jistě nemůže učinit a stát ovládá, okrádá, vraždí a činí

všechno ostatní a slušní lidé mlčí.

Stát by se samozřejmě mohl spokojit s tím, že anarchisty zavře do vězení jednoduše tak, že je obviní z protispolečenského chování, přihlášení se k nebezpečné doktríně, pohrdání institucemi, schvalování různých zločinů, podněcování ke vzpouře. Konaly se desítky a možná stovky takových procesů, kde ale nebyly vyneseny tvrdé rozsudky: rozpětí bylo od několika měsíců do několika málo let.

Anarchisté ale narušují posvátný poklid konformistů, mohli by vykřesat jiskru, která způsobí vzplanutí ohně a v neklidné době je zapotřebí mít připravenou strategii, postačující k jejich úplnému vyřazení ze hry.

Zde přichází na scénu pan Antonio Marini, zástupce vrchního prokurátora v Římě. Gentleman s ostrými lokty a tvořivou myslí pro vymýšlení příběhů. Má za sebou zkušenosti z takových soudů jako případ Alda Mora nebo atentát na papeže a nikdo jiný tedy nyní působilejší pro to, co je zapotřebí: on nikdy nemůže porozumět myšlení anarchistů a za co v právnickém smyslu nesou plnou odpovědnost.

Zde tedy máme slavného Mariniho, vycházejícího ze slávy svých předchůdců a konstruuujícího svůj teorém: anarchisté jsou odpovědní za tisíce akcí proti státu a jeho ekonomickým ztělesněním, které se po území státu šíří již několik let. Teorém je poněkud děravý a jak může být prokázáno, že anarchisté zbořili stovky sloupů vedení vysokého napětí nebo vypálili pobočky Standy, koncernu pana Berlusconiho? To nemůže být prokázáno. Je tedy nezbytné, aby anarchisty namočil do úplně jiných, závažnějších věcí. Nemá po ruce žádné vraždy (ale v budoucnosti to může být jinak, člověk si nemůže být jistý), ale má únosy. Připíše tedy anarchistům skutečně pozoruhodným způsobem zapojení do všech nejdůležitějších únosů během několika minulých let. Co na tom, že anarchisté se staví proti jakékoli formě uvěznění, starý dobrý Marini o tom nic neví. Teorém je prohlášen, ozdoben girlandou ozbrojeného spolčení a Marini dokonce nalézá mladou ženu, tvrdící, že je zná, ty anarchisty, několik z nich, že je zná dobře a dokonce s několika z nich spáchala loupež. Zbytek přijde sám. Pánové, jdeme na to, zahájíme další divadelní kus.

Ve své době došlo k pumovému útoku na veletrhu v Milánu. Z vražd byli obviněni někteří milánští anarchisté a drženi ve vězení déle než rok. Během procesu všechno splasklo. Vykonstruované obvinění.

Pak pumový útok na náměstí Fontana, desítky mrtvých. Anarchisté byli činěni odpovědnými. Došlo k vraždě Giuseppe Pinelliho, vyhozeného z okna milánské policejní stanice. Dnes, po čtvrtstoletí, musel stejný justiční systém přiznat, že bomby nastražily italské tajné služby. Vykonstruované obvinění.

V 80. letech minulého století byly po celé Itálii pozatýkány desítky anarchistů a obviněny z loupeží, ozbrojeného spolčení a povstání proti státu. Vyšetřování se ani nedostalo k podání obžaloby. Vykonstruované obvinění.

V letech 1984 až 1988 proběhly nejméně čtyři pokusy spojit anarchisty s případy ničení sloupů vedení vysokého napětí po celé Itálii. V mnoha procesech, od soudů prvního stupně až ke kasačním soudům nedošlo k ani jednomu odsouzení. Vykonstruované obvinění.

V roce 1989 proběhl pokus vytvořit podvratné spolčení po zatčení některých anarchistických soudruhů po nezdařené akci. Justiční procedury nevykázaly výsledky. Vykonstruované obvinění.

V roce 1991 došlo k nevídaným operacím, zaměřeným na spojení údajné skupiny „Anarchismo e Provocazione“ s případem únosu Mirelly Silocchi. Skupina neexistovala, ale po určité době existoval časopis nazvaný Anarchismo a druhý nazvaný Provocazione. Pokus vdechnout život této monstrózní machinaci neuspěl. Vykonstruované obvinění.

V roce 1994 došlo k domovní prohlídce ve Florencii v redakci anarchistického týdeníku Canenero (kde byly krátce předtím nalezeny elektronické odposlouchávací prostředky) a oznámení že tři soudruzi jsou vyšetřováni jako podezřelí ze spáchání trestné činnosti v souvislosti s útoky zápalnými pumami proti Berlusconiho obchodům Standa. I v tomto případě se proces nedostal za vyšetřovací fázi. Vykonstruované obvinění.

Vinni solidaritou

Další policejní konstrukce a razie proti anarchistům

Tolik bychom s vámi chtěli hovořit o krásných věcech, lásce bez vypočítavosti, hrajících si dětech, vypovězení veškeré poslušnosti, vztazích osvobozených od donucování, škodlivých továrnách navždy uzavřených, spálených penězích; v krátkosti o plně se projevujícím životu.

Promluvit nás ale donutila represe se vši svou arogancí.

Před pouhými několika měsíci v několika italských městech včetně Rovereta a Trenta došlo k sérii domovních prohlídek zaměřených na značný počet anarchistů. Záminkou bylo fantaskní „podvratné spolčení“ s „cílem terorismu“, k němuž někteří z perzekvovaných podle úsudků mužů Soudu údajně náleželi. Kvůli tomu že anarchisté očividně nedisponují žádnou takovou organizací, a tím méně nějakou s vůdci, hierarchií a vším dalším, operace vyšla zcela naprázdno (vyšetřování byla prodloužena). Nyní, při vědomí, že „podvratné spolčení“ neexistuje, rozhodl se gang – skutečně ozbrojený – římských soudců, provést prohlídky ještě jednou. Za úsvitu 16. listopadu bylo tedy v Neapoli, Římě, Florencii, Pinerolu a zde v Roveretu vzhůru nohama vojenskou policií, vždy spolehlivou, obráceno pět obydlí. Tentokrát ale bylo k přisuzovaným zločinům přidáno obvinění z „ozbrojeného spolčení“, „loupeže“ a „útoku na veřejná zařízení“. Jako vždy byly zabaveny tuny knih, novin a diářů a počítačů – nic více.

Abychom se vyhnuli tom, že muži zákona kvůli své horlivosti příště vynesou i obvinění z vraždění neviňátek nebo obchodu s orgány, využíváme tuto příležitost, abychom vysvětlili, co je naším skutečným zločinem: solidarita. Solidarita navzdory vši represí a kriminalizaci, s každým, který chce úplnou svobodu.

Moc by ráda, abychom mlčeli o zatčení jakéhokoli jednotlivce, který nedovoluje, aby byl ovládán a zaradovala by se, pokud bychom se od něj distancovali. K tomu ale nedošlo k tisíci předešlých případech a nedojde k tomu ani v případě, když čtyři anarchisté, kteří neměli žádné peníze a stavěli se nepřátelsky k vykořisťování, ulehčili bankovním trezorům a skončili ve vězení. „Zde jsou!“, křičí sluhové autority. „Je to celý ozbrojený gang, všichni to jsou lupiči!“ Vinni solidaritou, tak zní vynesení rozsudek.

Prostý zločin, jak můžete vidět, zločin jednoho slova. Zločin, jehož páčání nás nikdy neunaví.

Roveretští anarchisté

Statečným mužům a ženám

V noci na 18. ledna 1996 neznámé osoby natřely načerveno hlavní vchod do roveretské radnice a připevnily na něj velký plakát s následujícími slovy:

Statečným mužům a ženám

Tímto listem, který připevňujeme na vchod do budovy, v níž každý den jiní rozhodují o tom, že se vy nemůžete rozhodovat ale můžete jen poslouchat, vám říkáme:

Snaží se vás přimět věřit, že vaši nepřátelé nejsou tyrani, šéfové, vykořisťovatelé a ti, kteří je brání po zuby ozbrojeni samopaly, uniformami, televizí a novinami. Snaží se vás přimět věřit, že vašimi nepřáteli jsou jednotlivci, kteří se chtějí rozhodovat sami o sobě a tedy se bouří, ti že jsou vašimi nepřáteli.

Před dvaceti lety vám říkali, že jsme to my, kdo umísťuje bomby na náměstí a vy dnes víte, že to byl stát, kdo takto jednal, aby všechny vyděsil a zardousil jakékoli nadechnutí ke svobodě a vzpouře. Dnes vám římský soudce Antonio Marini říká, že jsme banda únosců a tajná organizace. Vy nás ale znáte, slyšeli jste nás promlouvat a jednat proti všem vězením a za úplnou samosprávu vlastních životů.

Nenechte tyto hnusné lži přetrvávat. Represe umlčuje každý nesouhlasný projev, každé hrdé solidární gesto.

Nechceme patřit k žádnému gangu. Všechny politické strany, včetně těch „revolučních“, jsou nám odporné. Chceme poslat ke dnu všechny galeony moci a naše posádka nemá žádné kapitány

nebo prapory.

Povstaňte sami a na nás zapomeňte.

Anarchističtí piráti.

Skutečnost, že 3. ledna 1996 se veškerý celostátní tisk jako jeden muž vrhl na anarchisty a bezostyšně přetiskoval policejní bulletiny z římské prokuratury, nemohla zůstat bez povšimnutí.

V Bologni, Roveretu, Trentu, Florencii a Veroně se 7. a 8. ledna objevily v městských centrech, na památnících, lešeních a mostech plakáty proti římskému prokurátorovi Antoniovu Marinimu a proti vykonstruovanému procesu, namířenému proti anarchistům.

V noci na 11. ledna někdo na zeď soudního dvora v Boloni napsal „Nechť shoří soudy!“ a „Nechť shoří vojenská policie!“ a podepsal se anarchistickými symboly. O několik dní později několik anarchistů zablokovalo vchod do soudu, rozhodujícího o nasazení sledovací techniky silikonovými prostředky a zabránilo tak vstupu do budovy a zanechali po sobě hesla „Svobodu pro Camenische“ a „Svobodu pro všechny!“

Ve Florencii bylo ráno 18. ledna z Giottovy zvonice na náměstí Duomo rozhozeno několik set letáků, nadepsaných „Než to skončí“.

Graffiti proti špinavé práci justičního systému se objevovalo víceméně po celé Itálii. Obláště v Turíně byla 24. ledna nastříkána hesla na budovu redakce Il Manifestu (deník Komunistické strany), včetně nápisů „Manifesto – sluha pánů“.

Proti nové inkvizici

Dnes, 25. ledna (1996) okolo desáté hodiny ranní byla okupována redakce Il Manifesto. Podobně jako zbytek tisku, i tyto noviny jsou odpovědné z doslovného opisování policejních zpráv, a tedy i z podpory represivního vykonstruovaného procesu, zinscenovaného soudci Antoniem Marinim a Brunem Giardinou proti anarchistickému hnutí.

Jsme přítomni zde v centru kapitálu, všechny potenciální komponenty největšího kriminálního projektu, vynesené na světlo a bez bazuk, dynamitu, maskování, helikoptér a ponorek.

Všechno to začalo 19. září 1994, kdy byli dopadeni s pomocí policejních psů a vrtulníků čtyři lidé, kteří přepadli Zemědělskou záložnu v Serravalle di Trento. Bezprostředně poté došlo k senzačnímu objevu: jsou Jean Weir, Antonio Budini, Christor Stratigopulos a Carlo Tesseri „mezinárodním anarchistickým gangem“?

Pierluigi Vigna, florentský prokurátor, který neúnavně pronásleduje všechny anarchisty ve svém dosahu, si nemohl přát lepší příležitost, aby zinscenoval scénář, propojující tuto a další loupeže s povalenými sloupy vysokého napětí, únosy, bombami v autech a kriminální bandou těch obtížných podvratných živlů, jejichž pohled na svět a život je až příliš vzdálen ustavenému pořádku a principu zisku?

Po celé Itálii je vyšetřováno několik desítek anarchistů poté, co Marini, římský soudce, upozorněný Vignou, sám zahajuje různá šetření po celé zemi s cílem zlikvidovat kořeny neklidu, šířícího se jak olejová skvrna.

Stále ale mají problém, neexistují vůbec žádné důkazy, potvrzující existenci podobného gangu. A právě zde s pomocí policisty, ochotného prominout bývalá provinění jedné ze zatčených, se rodí „napravená hříšnice“. „Penitenta“ neví vůbec nic, ale soudcům a policistům, kteří ji instruují podle potřeby, aby činila zásadní „odhalení“, to vůbec nevádí. Anarchisté jsou navíc vždy snadným cílem: pokud je zavřete za mříže, nebude už hrozit, že někdo z nich bude protestovat v ulicích nebo před parlamentem. Na jejich stranu se nepostaví nikdo a pokud ano, pak je to jeden z nich a může být také vyšetřován.

Na druhé straně, nejde zde o důkazy, ale spíše o image. Vezměme to takto: vidíme a chápeme, že zítra již můžeme být všichni ve vězení, protože jsme příliš odlišní, můžeme se nyní klidně úplně utrhnout z řetězu. Požadujeme okamžité osvobození všech vězňů, likvidaci státu, Život.

Anarchisté

Všude

Budeme všude.

Čtyři anarchisté – Antonio, Christos, Carlos, Jean – jsou zatčeni po loupeži. Stát se rozhodl, že onu loupež vynásobí třemi. Potřebný materiál poskytují dva nevyřešené případy. Holčička, která si ani nepamatuje instrukce, které jí poskytli soudci, si vymýšlí vlastní účast na dalších dvou loupežích. Nepamatuje si nic, ale zatahuje do věci tři další anarchisty.

Soudci Vigna a Marini by rádi použili stejné děvče, aby proměnilo anarchistické publikace a iniciativy stejně jako tisíce útoků, provedených anonymními rukama, které se odehrály kdekoli existují struktury nadvlády a útlaku, do podoby ozbrojeného gangu s VERTICES a organizačními stanovami. Stát se snaží spatřit vlastní zrcadlový odraz. Celá fraška již vedla k odsouzení soudruhů soudem prvního stupně. Sedmého listopadu má v Trendu dojít k odvolacímu řízení

Makabrovní tanec se opakuje stále dokola.

Ve světle tohoto spektaklu moci a smrti, jsou jedinými živoucími prvky naši soudruzi a solidarita, která je spojuje. Soudům se nepodaří tuto solidaritu dostat pod kontrolu. Překračuje je, směrem ke svobodě, vzpouře, radosti.

Nyní budou naši soudruzi znovu předváděni jako zvířata v kleci, rituální oběti na scéně, proměňující je na pasivní diváky, sledující odpornou frašku, zinscenovanou jinými. Scénář vyžaduje, abychom se znovu objevili.

Pro soudce je hra jasná: všichni před soud, všichni si nasadte masku.

Chyba je prostá: říká se jí život.

Chcete obhajobu, dostanete útok.

Chcete vodu, dostane se vám ohně.

My budeme ti, kdo bude hrát. Všude.

Jean Weir, podzim 1996

Nekontrolovatelní

„Všichni vpřed! Rukou a srdcem, slovem a perem, dýkou a pistolí, ironií a nadávkami, krádežemi, travičstvím a žhářstvím, vyhlášíme válku společnosti!“

- Joseph Dejacque

Soudci se předvádějí. Vydávají rozkazy a jednotky, oděné do uniforem a starého železa, podnikají vpády do našich domovů v honbě za důkazy a EXPEDIENTY, aby nás uvěznili a pak pózují ve světle ramp, aby objasnili vlastní činy, vydolovali konsenzus a na konci triumfovali, což je případ římského prokurátora Antonia Mariniho.

Co ale hledají?

Říkají nám, že pátrají pro důkazech, aby prokázali existenci ozbrojené tajné organizace. Proto pozatýkali desítky anarchistů po celé Itálii.

Ozbrojený gang?

Příliš ubohé, nestačí to pro naše rozmáchlé úmysly. Příliš úzká záležitost, pouze by omezila naše nezadržitelné vzepětí. Kdo povstává proti vlastnímu útlaku i útlaku jiných, nehledá vůdce, jiné rozkazy, jiné klece, které by zaujaly místo této společnosti a nehledá ani členskou základnu.

Netrpělivý člověk, který povstává dennodenně, není rozumnou osobou a neoplývá selským rozumem, vždy vytváří pocit neklidu. Ti, kteří se snaží, aby činili opak, žijí klidné životy, pokud by je měl snad nějaký instinkt přimět k vášnivému vybočení, rozum by je rychle přesvědčil, že je v jejich vlastním zájmu zavrhnout takové bláznivé tužby.

Kdokoli chce intenzivně užívat svobody, zakoušet ji, se vždy octne tvář v tvář někomu v uniformě, kdo se tomu bude snažit zabránit, ale také bude zakoušet mnoho vášnivých vztahů blízké

spoluviny.

Antonio Marini se předvádí.

Neuvědomuje si, co jeho činy vyvolají: on, kdo se stýká pouze s řádnými lidmi jako je on sám, nevím, že kdokoli se neobává neznámého, si může svobodně podle sebe zvolit vlastní nástroje, podle individuálních okolností a přístupu, bez hranic.

Anarchisté

Pokání je na prodej na bazaru justice

Všechny státy na světě stojí na stejných základech: vykořisťování vlastních obyvatel a degradaci jednotlivce. Vedou víceméně otevřeně neustálou válku proti nepřátelům své moci a těm, kteří odmítají jejich autoritu. Každý stát potřebuje justiční aparát, aby umlčel a uvěznil nepoddajné jednotlivce, povstalce a bojovníky, milující svobodu.

Dne 16. září 1996 se vzdmula jedna z největších vln represí proti části anarchistické scény, groteskní vykonstruovaný proces proti těm jednotlivcům, kteří se vzpírají zákonům státu, aby mohli spravovat sami vlastní životy. Proti těm, kteří si dnes berou, co potřebují, aniž by podlehli vykořisťování v rámci soukolí systému. Proti těm, kteří chápu, že solidarita je více než jen myšlenka.

Anarchistická solidarita není politickým programem. Plane v každém srdci, kdekoli se anarchista octne za mřížemi, v jakékoli části tohoto světa z jakéhokoli důvodu. Anarchistická solidarita se vyjadřuje přímou akcí – v souladu s idejemi a specifickými prostředky každého jednotlivce.

Představa svobodné antiautoritářské společnosti je noční můrou všech soudců a služebníků státu, přinášející konec jejich moci. Znamená to, že musí uvěznit všechny nezdolné jednotlivce, milující svobodu – dokud to je možné, co nejvíce to půjde!

Hledají strategii, aby toho dosáhli – všichni povstalci byli obviněni ze členství v „ozbrojené podvratné organizaci“. Právě o to se snaží italská prokurátorka Marini a Ionta. Jejich konstrukce je založena na svědectví falešné spolupracující svědkyně, která musí sloužit jako hlavní svědek obžaloby, přestože není schopná poskytnout konkrétní důkazy o věcech, o nichž hovoří.

Nezajímají nás žádné machinace služebníků státu, kteří vždy stojí na straně moci proti svobodě!

Dopis od Guido Mantelliho a Roberty Nano

Všem soudruhům:

V očekávání procesu, který bude zahájen na konci října (1997) v Římě, v jehož rámci jsme obžalováni společně s několika dalšími soudruhy z toho že náležíme ke skupině nazvané „ORAI“ (nebo jakékoli jméno nám už prokurátorka v různé době přisuzovali), cítíme, že je důležité, abychom zveřejnili některé své myšlenky. Jistě není naším úmyslem mrhat čas snahou vysvětlit soudcům a policistům, co pro nás znamená anarchismus, nebo důvody, stojící za našimi antiautoritářskými myšlenkami a činy. Co se týče obvinění, kvůli kterým jsme souzeni, nemarněme čas: zmíněná skupina prostě neexistuje. Ať je to jasné, až začneme případně používat jisté nástroje nebo organizační techniky, protože – a budeme to neustále opakovat – věříme, že přirozeným důsledkem naší touhy po svobodě je to že zkoumáme a experimentujeme s metodami, cestami, zbraněmi, vztahy a strukturami, přinášejícími výsledky v našem revolučním boji.

Organizace s hloupými názvy jako „ORAI“ mohou existovat pouze v STUFFY myšlení mužů moci. S tímto na mysli, věříme, že proces není ničím více než politickým procesem, o jehož výsledku se nerozhoduje v soudní síni, ale spíše v bitvě mezi mocenskými zájmy a efektivní reakcí všech našich soudruhů uvnitř i vně vězení na represivní manévry.

Ve světle takového druhu justice a existence politických důvodů pro tento proces, můžeme očekávat, že budeme uvězněni, jak se stalo v mnoha jiných případech včetně těch nedávných

(proces Silocchi), dokonce i když se obhájci budou snažit rozbít obvinění. Všichni soudruzi již od zatčení ze září 2006 nemají k dispozici stejné prostředky a nepovažujeme za možné konfrontovat nastalou situaci kolektivně (což bychom raději) a zdá se že musíme vyjádřit své pozice ve světle eventuální obhajoby, která nás bude zastupovat během procesu.

Ať jsou na naši žádost právníci použiti pouze, co se týče získávání dat a justičních informací a pro předkládání našich návrhů a další záležitosti, které stát dovoluje pouze specializovaným osobám, jako například právním zástupcům. Jistě s nimi nemůžeme počítat, že by věřili v naše politické názory nebo nám zajistili příznivý verdikt. Není tedy žádoucí delegovat pravomoci a vezmeme-li v úvahu, že je technicky nemožné diskutovat technické aspekty s právníky, aniž bych nastala možnost že někdo získá úplnou autoritu rozhodnout, co by bylo v našem nejlepším zájmu, žádáme prostřednictvím obranného výboru ve shodě s našimi soudruhy a příbuznými, aby právníkům poskytovali informace v případě možného odvolání, které by mohlo být příznivé pro situaci obžalovaných.

Tedy – žádné „individuální“ zacházení a žádná snaha právníků poskytovat soudu jakoukoli interpretaci našich zvyků, metod a způsobů myšlení.

Věříme, že obrana během dalšího procesu může představovat pouze jednu z mnoha mobilizací proti represivnímu útoku, jehož jsme objektem. Mimo soudy by se měl rozhořet mocný boj prostřednictvím solidárních iniciativ s obviněnými soudruhy a pomocí kritiky demokratického režimu.

Právě v této atmosféře, v těchto momentech boje, skutečně rozhodujeme o vlastním osudu. Všem našim soudruhům posíláme nejvřelejší revoluční objetí.

P.S. Chtěli bychom, aby tento text tím či oním způsobem co nejvíce koloval mezi lidmi, zapojenými do mobilizace proti Mariniho vykonstruovanému procesu.

III. Dokumenty o souvisejících událostech

Prohlášení o útoku na italský vicekonzulát v Malaze, Španělsko

Se zbraní v ruce jsme obsadili kanceláře vicekonzulátu v Malaze, Španělsku a zaútočili tak na centrum italského státu v cizí zemi. To je důkaz, že zájmy, struktury a představitelé moci mohou být zasaženi, kdekoli se vyskytují. Jsme si dobře vědomi, že hranice nerozdělují nebo nerozlišují nástroje represe a italský stát je proto pouze část zločineckého projektu spojené Evropy. Spojené Evropy nadnárodního kapitálu, Interpolu, justiční spolupráce. Spojené Evropy, která vybuduje ještě významnější bariéry mezi těmi, kteří se podílejí na správě sociálně-ekonomické moci a těmi, kteří se nalézají mimo ni. Spojené Evropy, která připraví půdu pro potlačení hnutí, která by mohla narušit večírek pomocí sterilní technologie nebo zvířecí brutality, podle okolností. Justiční aparát již léta hraje jasnou roli v restrukturování moci. Na jedné straně nabízí novou věrohodnost novým institucím nadvlády pomocí kampaní proti korupci nebo takzvaným „zločinným státu“, což jsou komedie, sloužící pouze ustavení nové vládní rovnováhy a zabezpečení iluze, že v demokratickém systému se před zákonem zodpovídá dokonce i vládnoucí třída. Na druhé straně pomocí armád hlídacích psů a donašečů, víceméně profesionálních spolupracovníků policie, zintenzivňuje represivní terorismus proti těm, kteří se nepřizpůsobují demokratickým klecím.

Myslíme si, že revoluční hnutí nemůže sedět se založenýma rukama tváří v tvář starým a novým strategiím kapitalistického režimu. Jednáme podle toho, jako revolucionáři, přímo, silou. Nepovažujeme se za avantgardu jakékoli politicko-sociální struktury a ještě méně za představitele jiných lidí nebo věcí, jednáme pouze za sebe a na naší cestě osvobození a sebeurčení. Jednáme tímto způsobem a bez omezení si vybíráme metody a nástroje, které považujeme v průběhu našeho boje za nejefektivnější. Z těchto důvodů jsme na straně všech, kteří bojují proti autoritě na jakémkoli místě, kde se projevuje a doufáme, že v blízké budoucnosti se začnou ještě silněji ozývat hlasy svobody.

– Corazones Libres

Silvanovo prohlášení z Bussolena

Občanské společnosti, anarchistickým soudruhům, zeleným, rudým, černým, těm, kteří chápou vše nebo nic; těm, které vůbec nezajímá, co se děje okolo nich; všem, uvědomujícím si měnící se běh dějin.

Novarra, 5. května 1998

Nížepsaný Silvano je synem Bruna, který byl již v 15 letech partyzánem – spojkou (komunističtí partyzáni, bojujících v severní Itálii v letech 1943 – 1944 proti naci-fašistům z Republiky Salo) v oblasti Balmafol-Combe-Caserme Sevine. Nikdy se nepřidal ke komunistům, socialistům nebo jiným politickým stranám. Nebyl ani anarchistou. Nikdy nevrátil palné zbraně, které používal během partyzánské guerillové války a vždy je držel, aby mohl bránit sebe a svou rodinu před jakýmkoli útočníky – Němci, fašisty nebo komunisty. V roce 1981 byl uvězněn, protože byl shledán vinným z držení těchto zbraní a v roce 1983 zemřel v nemocnici kvůli špatnému zdravotnímu stavu.

Potvrzuji a zdůrazňuji, že já jsem anarchista, povstalec a individualista. Toto prohlášení se týká mě a dvou mých soudruhů Soledad a Edoarda, obviněných a uvězněných pro stejný zločin jako já.

Chtěl bych vám připomenout, že zločiny, z nichž jsme obviňováni zahrnují podvrtné spolčení, útok proti veřejnému majetku s pomocí výbušnin a loupeže.

Zdůrazňuji, že jsem v rozporu s jakýmkoli způsobem života, jaký vedete, s námezdním systémem, vládou a soukromým vlastnictvím (které vždy pochází z vykořisťování). Stavím se proti TAV (vysokorychlostní železnici) v Itálii, Francii nebo Německu nebo kdekoli jinde. Jsem proti turistice na sněžných pláních Val di Susa nebo Valle d'Aosta, stejně jako na cancunských plážích v Mexiku nebo komplexech Club Med, ať už se nacházejí kdekoli.

Jsem proti používání jaderné energie stejně jako proti nadměrnému používání automobilů.

Stavím se proti a jsem v rozporu s jakoukoli formou vlády, počínaje soudcem, který odsuzuje nebo osvobozuje podle své nálady, přes policistu, vykonávajícího svoji povinnost až k mistrovi nebo učiteli ve škole.

Ve vaší občanské demokratické společnosti, založená na pokryteckém míru, nemohu spatřovat možný prostor pro svůj život. Nespátřuji možnost dialogu s vaší většinou, která se povícero obrátila zády k zemi ve prospěch oné hanebnosti, ospravedlňující jakékoli vraždění: pokroku.

Popírám jakoukoli účast na útocích, provedených ve Val di Susa nebo na jiných místech, popírám účast na skupině, nazvané Šedí vlci (Lupi grigi, která se přihlásila k některým útokům ve Val di Susa a nemá nic společného s tureckými Šedými vlky).

Myšlenka být aktivní v rámci organizace není v souladu s principy anarchismu.

Končím toto krátké prohlášení jako svoji povinnost k soudruhům, kteří projevíli svoji solidaritu.

Nechci ospravedlňovat svoje názory před takzvanou občanskou společností, obviňující mne ekoterorismu.

Neuznávám žádnou moc nebo autoritu, aby mne soudila za můj způsob života.

Nepřijmu rozsudek, vynesený nade mnou, který bude proveden pouze s pomocí značné početní a technické převahy.

Každý si může myslet a činit co chce. Ti, kteří tak chtějí, mohou zůstat se mnou a ti, kteří tak necítí, mohou zůstat odděleni ode mě, jako bych představoval démona, přicházejícího z jakési pekelné společnosti.

Silvano

Neudávám příjmení, protože není důležité.

Příjmení jsou používána jen pro účely registrace.

Soledad je mrtvá Žádné obřady prosím

Soledad se oběsila (nemáme důvody o tom pochybovat) v pátek v noci (na 11. července 1998) v Benevagienna, kde žila v domácím vězení v komunitě „Sotto i ponti“. Její tělo bylo převezeno do nemocnice v Mondovi podle požadavku soudce, který byl velmi rozčilen kvůli neočekávanému přerušení jeho rybářského výletu. Neznáme ani jeho jméno. Jako obvykle ihned dorazilo mnoho novinářů, ale byli vyhnáni.

Soledad byla dvaadvacetiletá argentinská anarchistka. Byla v Itálii od září 1997. Během vyšetřování sabotáží proti projektu vysokorychlostní železnice (TAV) ve Val Susa, byla obviněna z toho, že je členkou ozbrojené organizace, nazvané Lupi Grigi (Šedí vlci), která se přihlásila k odpovědnosti za jednu ze sabotáží (kterých byly desítky a docházelo k nim k před létem 1997). byla zatčena spolu s dvěma dalšími anarchisty, Silvanem Pellisserem a Edoardem Massarim na začátku března 1998. Obžaloba byla zmírněna po sebevraždě Edoarda Massariho ve vězení.

Soledad pak byla umístěna do domácího vězení v Benevageně, Silvano byl naopak přemístěn do vězení se zvýšenou ostrahou v Novaře. V tuto chvíli se nachází ve dvacátém dni své hladovky, v níž požaduje přemístění do domácího vězení a stanovení data zahájení svého procesu.

Soudce, vedoucí vyšetřování sabotáží proti TAV (vyšetřování mělo skončit 7. května), se jmenuje Maurizio Laudi.

Proslulý „arzenál“, nalezený ve sklepě obsazeného domu v Collegno (Turín), kde Silvano, Soledad a Edoardo žili, nikdy nebyl ukázán veřejnosti a nebyly dosud předloženy žádné důkazy.

Média pracují na vytvoření role pro Silvana a popisují ho jako agenta provokatéra.

Nyní nejsou připraveny žádné veřejné demonstrace a doufáme, že ani nebudou, vzhledem k výsledkům masových demonstrací, konaných 4. dubna, které byly jen svého druhu exorcismem, po kterém nedošlo k ničemu skutečně smysluplnému.

Opusťme jakékoli konvenční formy jednání. Každý, kdo chce vyjádřit svoje myšlenky, pocity a zuřivost, by tak měl prostě učinit podle situace, ve které žije, ve svůj čas a svým způsobem. Není nic, co by bylo potřeba dodávat a křičet. Pohněme se.

(Myslete globálně a jedněte lokálně)

El Paso Occupato
Né centro né social... né squat
Via Passo Buole 47
10127 – Torino – Itálie

Prohlášení

Co se týče předběžného líčení, které se bude konat v Ivrea 8. července kvůli činům, k nimž došlo během pohřbu Edoarda Massariho, považujeme to za příležitost k vyjasnění našich postojů.

Myslíme si, že je příhodné objasnit několik věcí na pozadí nejrůznějších prohlášení ze strany justice a tisku kvůli odpovědnosti, kterou někteří z nás mohou nést za průběh pohřbu, které jsou užitečné jen pro účely represe a odklizení „nepohodlných osob“ ze scény v Ivrea.

Přijeli jsme do Brossa, abychom pozdravili našeho soudruha, zavražděného policajty, soudci a novináři a chtěli jsme tak učinit v nepřítomnosti jeho vrahů. K tomu nemohlo dojít, protože dokonce během obřadu chtěli inkvizitoři projevit svoji všudypřítomnost a všemocnost v podobě desítek policistů a novinářů.

Byli jsme uráženi a provokováni - samotná přítomnost těchto vrahů byla a stále je urážkou a provokací – a následně jsme se bránili. Bránit se a odklidit supy stranou byla jediná možná odpověď a učinili jsme tak.

Ti, kteří dennodenně zabíjejí a uvězňují a ti, kteří podporují a vedou války a ti, kteří prodávají

smrt a destrukci, popsali události v Brossu jako brutální násilí, zbabělé lynčování atd.

Během represivní a pomlouvačné kampaně se nás snažili rozdělit na „hodné“ a „zlé“. Jsme zde a prohlašujeme, že se jim to nepodařilo, že solidarita je silnější než jejich tribunály a že jediná věc, v níž represe uspěla, je zintenzivnění našeho nepřátelství k naší politováníhodné současnosti a těm, kteří ji podporují.

Budeme i nadále důstojně prosazovat své myšlenky a praxi a jsme si jisti, že ani soudci, ani novináři nás nepřimějí změnit naše ideje.

Zdůrazňujeme ještě jednou, že odmítáme jakoukoli separaci na „hodné“ a „zlé“ anarchisty.

Luca Bertola
Andrea Macchieraldo
Arturo Fazio
a další, přítomní na pohřbu

Za svět bez šakalů

Pochod solidarity s Lucou a Arturem, čtvrtek 6. března 2003, 9:00 u soudní budovy na C.so Vittorio Emanuele, třetí odvolací senát.

„I nespravedlnost má jméno, příjmení a adresu“

Dne 6. března se u odvolacího senátu turínského soudu koná řízení druhého stupně, v němž jsou dva anarchisté, Luca a Arturo, obžalováni kvůli událostem, k nimž došlo v Brossu před pěti lety během pohřbu Edoarda Massariho. Edoardo byl anarchist, obviněný ze sabotáže proti stavbě vysokorychlostní železnice, nalezen mrtev ve své vězeňské cele ve Vallette, dohnán k sebevraždě soudci, policií, novináři a politiky.

Luca a Arturo byli vyšetřujícím soudcem obviněni z toho, že byli mezi hlavními původci agrese proti Daniele Gencovi, novináři, policejnímu konfidentovi a těmi, kteří nejhlasitěji obviňovali Edoarda. Za to byli oba naši soudruzi odsouzeni ivrejským soudem po líčení, které bylo přinejmenším surreálné – ke třem letům a dvou měsícům a třem a půl letům vězení.

Nemáme zájem zde diskutovat o základních informacích o procesu. Místo toho chceme prohlásit čin v Brossu za čin spravedlnosti, za čin kolektivního odporu proti těm, kteří obviňovali, diskreditovali a uráželi našeho soudruha na stránkách svých novin; proti těm, kteří každodenně urážejí a ohlupují miliony vykořisťovaných lidí, mužů a žen, kterým je zabraňováno promluvit.

Dnes je kvůli očividnému odhalení role novinářů v ospravedlňování války, pouliční represe a rasismu, dnes je více než kdy jindy malý čin jako v Brossu náznakem příkladu, hodného následování. Zveme tedy všechny, kteří ještě mají srdce a mysl, aby projevíli svoji solidaritu s Lucou a Arturem, ale především, zveme k účasti všechny, kteří jsou naplněni hnusem pokaždé, když otevřou noviny a chtějí přispět k osvobození světa od smečky šakalů a od terorismu Informací.

Solidaritě se všemi vězni, všemi oběťmi soudců po celém světě, se všemi, kteří trpí novinářským a policejním terorismem.

Represivní strategie

Jednou z nejčastěji používaných strategií státu na potlačování anarchistické vzpoury je snaha nás neustále zaměstnávat obranou před vyšetřováními, raziemi, policejní šikanou, soudy a uvězněními. Vykonstruované procesy se staly regulární součástí tohoto jejich repertoáru, protože i když není dosaženo odsouzení (a to se stává velice často, viz text „Vykonstruované obvinění“), zaměstnávají některé „nebezpečné elementy“ nutností jednat s justičním systémem, kterým pohrdají.

V Itálii úřady tuto strategii používají již dlouhou dobu a patrně nejvíce nechvalně proslulý je pumový masakr na náměstí Fontana (Miláno, 1969), provedený agenty tajných služeb a svedený na

anarchisty, jeden z nichž (Giuseppe Pinelli) byl zabit poté, co „vypadl“ z okna ve čtvrtém patře policejní stanice. Více nedávno měly úřady v Itálii sklony k tomu prostě anarchistům připisovat nevyřešené zločiny.

V případě takzvaného Mariniho procesu přijaly sofistikovanější přístup. Vymyslely si fiktivní zločineckou anarchistickou organizaci se dvěma pilíři: větším, legálním, skládajícím se k vydavatelství, tiskáren, obsazených center a tak dále – a podzemním, ozbrojeným gangem. Prokurátor Antonio Marini s použitím této fiktivní konstrukce obvinil desítky anarchistů z „podvratného spolčení“ a „ozbrojeného spolčení“ (a z několika málo zločinů, spojených se skutečnými událostmi). Jedinými důkazy pro obvinění z „podvratného spolčování“ a „ozbrojeného spolčování“ jsou dopisy, časopisy, emaily, rozhovory a návštěvy, které si obvinění vyměňovali.

Kvůli tomu, že zmíněná obvinění (zvláště „podvratné spolčování“), jsou ve skutečnosti volně definovaná, poskytují státu možnost neustále držet Damoklův meč nad hlavami anarchistů. Pokud jeden proces zkrachuje, mohou být otevřena nová vyšetřování a italské úřady neustále otvírají nová vyšetřování včetně razíí, domovních prohlídek, odposlouchávání a šikany – což je všechno obvyklá policejní taktika. Dokonce i když počet dosažených odsouzení je nízký, tento proces snadno vede k tomu, že soudruzi zaměřují svoji energii spíše na sebeobranu než na útok proti existujícímu společenskému režimu. Pokud k tomu dojde, státní strategie byla úspěšná.

Jsou dvě specifické strategie, kterým bych se zde chtěl věnovat podrobněji. První je připisování dodatečných nevyřešených zločinů anarchistům, již zatčeným za specifické činy. Tato strategie může jasně vést k vynesení mnohem vyšších rozsudků pro obžalované. Byla použita zde v USA v procesu s Free a Critterem, když byl k útoku na autosalon Romania přidán nevyřešený žhářský útok na Tyree Oil Company. Utrpěl tím zvláště Free, který obdržel trest 23 let vězení, takže se jedná o věc, kterou není možné brát na lehkou váhu. Jako anarchisté přirozeně nepřijímáme dichotomii „vinen-nevinen“ státního justičního systému. Je nicméně důležité napadnout státní strategii vykonstruovaných procesů pomocí neutuchávající solidarity a kontrainformací.

Druhou strategií, kterou bych chtěl probrat trochu podrobněji, je strategie volně definovaných asociativních zločinů, ospravedlňujících vyšetřování, šikanování a obžaloby. Specifické zákony, použité v Mariniho procesu (a dalších vyšetřováních a procesech proti revolucionářům, probíhajících v Itálii právě nyní), zákon proti „podvratnému spolčování“ a „ozbrojenému spolčování“ nemají ve Spojených státech přesný ekvivalent. Dokud nevešel v platnost Patriot Act, hlavní způsoby perzekuce radikálů za sdružování zahrnovaly paragrafy o zločinném spolčení nebo paragrafy o napomáhání a nadržování trestné činnosti a ty vyžadovaly určité jasné důkazy o skutečném spolčení za účelem provedení konkrétního zločinu. Italské zákony nevyžadují takové konkrétní důkazy, ale požadují důkazy o existenci spolčovací organizace (jak řekl milánský soudce, zmiňovaný v textu, právě proto je tak složité úspěšně odsoudit povstalecké anarchisty na základě těchto obvinění). Americký Patriot Act otevírá cestu pro mnohem volnější sdružovací zločiny. Především poskytuje „terorismu“ tak nejasnou definici, že téměř postrádá smysl. Neohlášená demonstrace, divoká stávková akce nebo jednoduše akt vandalismu mohou být podle ustanovení tohoto zákona snadno definovány jako „terorismus“. Dodatečná koncepce „napomáhání terorismu“ - definovaná ještě volnějším způsobem – vytváří tak vágně definovanou kategorii asociativních zločinů, že může snadno poskytnout základ rozvoje podobné strategie, kterou používají italské úřady.

Zdejší vláda ale dosud nepovažuje anarchisty za dostatečně významné nebezpečí, aby na ně zaměřila takovou energii, jakou se vyznačovaly italské události. Joint Anti-Terrorism Task Force, sídlící v Portlandu, Oregon nicméně zmiňuje anarchisty jako jednu z hlavních skupin, na které je nutno se zaměřit a nedávné memorandum FBI, vydané pro místní policejní sbory ohledně nakládání s protiválečnými demonstracemi uvádí, že by se měl klást specifický důraz na identifikaci anarchistů. Ve stejném memorandu místní polici radí, aby jakoukoli podezřelou aktivitu hlásila „protiteroristickým jednotkám“. Dává se tedy to pohybu tendence věnovat anarchistům větší pozornost, čehož si musíme být vědomi, abychom proti ní mohli efektivně bojovat vlastními prostředky.

Když se zabýváme těmito věcmi, jsou jisté věci, které bychom si měli uvědomovat. Represivní složky my nás samozřejmě velmi rády viděly všechny pozavírané, ale vědí, že to je

nepravděpodobné. Svůj smysl tedy mají také strategie šikany, vyšetřování a obviňování v tom, aby nás udržovaly zaměřené na sebeobranu. To má jisté následky. Především odvádí naši energii směrem od útoku na instituce, udržující tuto společnost. K tomu dochází na všech úrovních. Naše analýzy a teoretické snahy se obracejí spíše na specifické rozebírání represivních složek, než na celek této společnosti a jejích institucí. Zaměřujeme se na ty nejhorší aspekty a ztrácíme ze zřetel skutečnost, že tato společnost i ve své nejlepší formě stále vyžaduje nadvládu a vykořisťování. Zaměření na obranu rovněž může snadno vést ke kompromisu s úřady ve snaze získat určitou půdu pod nohama pro vlastní obhajobu. Setkání s bezprostřední hrůzou policejní šikany a věznění nás může snadno dovést k upřednostnění snahy zmenšit tyto hrůzy před nezbytností zničit tuto společnost vězení, zvláště, když to jsou právě naši přátelé nebo my sami, kdo těmito hrůzami trpí. Pokud se ale poddáme tomuto tlaku, stát se svojí strategií uspěl. Je tedy nezbytné pohlížet na tyto situace jako na výzvu a konfrontovat je pomocí útoku, nikoli obrany. To odlišuje podporu vězňů od revoluční solidarity.

Revoluční solidarita – výzva

Tendenci upadnout do defenzivního přístupu tváří v tvář represí je možné se nejlépe postavit rozvinutím porozumění a praxe revoluční solidarity. Revoluční solidarita je především revoluční praxí. Znamená to, že v sobě nese revoluční cíle. Není to záležitost závazku, povinnosti nebo dluhu. Nikdo nikomu nedluží solidaritu, bez ohledu na to co učinil nebo čím prochází. Základnou solidaritu je spíše rozpoznání vlastního boje v boji jiných – jinými slovy – spoluvinu, spoluúčast. To je velice důležité. Pokud solidarita je rozpoznáním vlastního boje v boji jiných, je v praxi prováděna právě prostřednictvím pokračování toho boje, pokračováním v útoku na společenský režim a činěním toho se zaměřením na co, co sjednocuje moje boje s boji jiných.

V tomto světle by mělo být jasné, že revoluční solidarita není pouhá podpora. Na praktické úrovni je přirozeně nezbytné dopisovat si s uvězněnými soudruhy a navštěvovat je a nalézat způsoby, jak jim pomoci v naplnění jejich nejrůznějších potřeb. Pokud se ale tohle stane středobodem toho, co nazýváme „solidarita“, pak jsme solidaritu omezili na pouhou charitativní sociální práci. Udržování spojnic, přátelství a soudružství uprostřed represe je důležitým faktorem průběžné podpory. Nejdůležitější je ale aktivní solidarita s aktivní vzpourou našich soudruhů, kteří jsou za mřížemi nebo jinak trpí cílenou represí. Právě v rámci tohoto kontextu se specifické podpůrné aktivity (dopisy, návštěvy, finanční podpora apod.) mohou stát součástí solidární praxe jako pomoc v udržování komunikace mezi námi všemi, bojujícími proti systému.

Tento citát z brožury „Revoluční solidarita“ od Elephant Editions ještě zřetelněji vyjasňuje celou věc:

„Solidarita spočívá v akci. Akci, zapouštějící kořeny v našich vlastních projektech, soudržně a také hrdě prosazovaných, zvláště v době, kdy může být nebezpečné být jen veřejně projeviti svoje myšlenky. Projekt, který vyjadřuje solidaritu radostně ve hře života nás především osvobozuje, ničí odcizení, vykořisťování, duševní bídu a otevírá nekonečné prostory, oddané experimentování a pokračující aktivitě naší mysli v projektu, zacíleného na vlastní uskutečnění v povstání...

... Projekt, který není specificky propojen s represí, která zasáhla naše soudruhy, ale který se nadále vyvíjí a způsobuje nárůst sociálního napětí až k bodu, kdy vyvolá explozi tak silnou, že zdi vězení se zhroutí samy od sebe...

... Projekt, který je odkazem a podnětem pro uvězněné soudruhy, kteří jsou zase odkazem na něj...“

Revoluční solidarita je tedy spoluúčast jednotlivců na revolučním boji v různých konkrétních situacích, kteří nicméně spatřují, že jejich revoluční projekty souzní. Uvažme projekt revolučního boje proti vězeňskému systému. Soudruzi uvnitř vězení se nevyhnutelně zapojí do bojů proti konkrétním podmínkám svého uvěznění – příkladem budiž neustálý boj proti FIES (speciálním izolačním oddělením) ve španělských věznicích. Existují různé taktiky, používané v těchto bojích. Všemi ale prosvítá odmítnutí spolupracovat s vězeňským režimem. Byly proto používány nejrůznější druhy stávek, kolektivních vzpour, povstání a ničení vězeňského majetku. Jednou z nejčastějších taktik je ale hladovka. Důvod, proč je tato taktika mezi vězni tak běžná je to, že může

být používána jak kolektivně, tak individuálně, je zcela v rukou těch, kteří ji provádějí a vykonává značný tlak na vězeňskou správu. Zároveň ale efektivita hladovky – zvláště, když je použita jedním člověkem nebo pouze několika jednotlivci – závisí na situaci permanentního konfliktu venku, na probíhající bitvě proti strukturám a jednotlivcům, odpovědným za represi. V praxi to může zahrnovat například vylepování plakátů, demonstrace a graffiti kampaně, vyjadřující solidaritu se soudruhy uvnitř, ale také sabotáž a další formy útoku proti policii, justici a vězeňskému systému. Os Cangaceros, skupina francouzských povstalců, nám poskytuje dobrý příklad. Od roku 1984 až do 90. let byli zapojeni do aktivních sabotáží proti vězeňskému systému v solidaritě s početnými vězeňskými vzpourami, propukajícími ve Francii. Společně s různými akty vandalismu, sabotáže a krádeže a rozšiřování plánů nově stavěného velkého vězení ve Francii vydali významnou analýzu vězení a justičního systému a jejich vztahu ke společnosti jako celku. Mnoho dalších začalo imitovat jejich sabotážní aktivity proti vězeňskému systému.

Takové druhy aktivit, které popisujeme, představují zásadový přístup k boji proti vězeňskému systému a k solidární praxi. Sdílí několik věcí: mohou být používány autonomně vně rámce státních institucí nebo institucí levice (politických stran, odborových svazů a tak podobně), nezahrnují žádnou prováděnou reprezentaci nebo zprostředkování a nezahrnují vyjednávání nebo jakýkoli kompromis s těmi kdo jsou u moci. Vyžadují si samozřejmě hnutí, oddané věci neustále probíhající bitvy proti celé společnosti vězení, hnutí, nacházející se v permanentním konfliktu se současným společenským uspořádáním. Nepřítomnost takového hnutí znesnadňuje naši situaci, protože se buď nacházíme ve vězení my nebo se staráme o ty, kteří tam jsou. Anarchistické zásady ale nejsou v základu morální, ale odvozují se od logiky praxe. Když vkládáme svůj čas a energii do pořádání petic, vyjednávání, ukliďování atd., je to čas a energie odejmutá projektu zničení společnosti vězení a zákona. Taková praxe se dále zakládá na používání státních institucí v rámci právního a justičního systému. Činí nás tedy závislými na dobré vůli státu a jeho institucí. To může skončit pouze posílením těch samých institucí, o kterých tvrdíme, že s nimi chceme skoncovat. Kromě toho tato závislost na státu má naprosto jasné následky v podobě podkopání jakéhokoli sebeurčení našich vlastních aktivit a tak nahlodává také naši schopnost přímé akce. Jak daleko to může zajít ve smyslu úpadku perspektivy a kritických schopností se stává zřetelné, když jsou ústupky, garantované státem v tomto kontextu – drobné reformy nebo jednoduchá aplikace existujících zákonů – vyhlášovány za naše vítězství. Zde naši praxi ovládla reformistická mentalita, myšlenka, že můžeme používat dokonce i ty nejzkompromitovanější prostředky, pokud jsou bezprostředně „efektivní“. Pro ty, kteří se snaží zničit celý systém nadvlády, to ale nejsou vítězství, nýbrž porážky, protože poukazují na rezignaci tváří v tvář systému, který se zdá být nedobytný a nutí nás používat jeho prostředky, což nemůže skončit jinak, než naším koncem.

Praxe revoluční solidarity pro nás tedy představuje výzvu. Represe narůstají a stejně tak specifické zaměření systému na anarchisty. Pravděpodobně stále více z nás bude vyšetřováno, postaveno před soud a stráví určitou dobu ve vězení. V takových situacích je velice snadné prostě udělat krok zpět, nechat věcem volný průběh nebo ještě hůře, distancovat se od soudruhů, čelících hrozbě vězení nebo od akcí, které nás děsí. Taková reakce by představovala významné vítězství státu. Stojíme tedy před výzvou rozvinout v sobě sílu jednat podle vlastních zásad proti státu a proti jeho represivním systémům a zároveň se učit jak tyto akce koordinovat a nezkompromitovat se. Neboť revoluční solidarita je přinejmenším z anarchistického pohledu praktické rozpoznání vlastního bojového projektu v boji dalších, vyžaduje, aby každý z nás jednal proti tomuto režimu podle svého, jak jsme tlačeni k činům v rámci konfrontování utlačovatelské moci v našem každodenním životě. Vyžaduje si ale také, abychom se naučili spojovat tyto akce způsobem, který je zesiluje a vyjasňuje jejich vyznění. Neexistuje žádný univerzální recept, organizace nebo program, který to poskytuje, protože všechny univerzální recepty vyžadují, abychom se přizpůsobili jejich požadavkům. Spíše je nezbytné působit srozumitelně a otevřeně, z čehož se mohou vyvíjet vztahy vzájemnosti, rozšiřující spolupachatelství na vzpouře dále a dále a možná rozkvétající do povstání. To je výzva, které čelíme tváří v tvář stále represivnějšímu systému nadvlády.